

JAK

JAVNA
AGENCIJA ZA
KNJIGO RS

Sample
translation

A black and white portrait of a man with dark hair and a beard, wearing glasses and a suit jacket, looking slightly downwards.

PETER SVETINA

Hippopotamus Wisdom
Short stories

Peter Svetina – Hippopotamus Wisdom

Short stories

Sample translation

Uredili / Edited by

Tanja Petrič, Katja Stergar

Prevodi v angleščino / English translations by

Jason Blake

Založila in izdala Javna agencija za knjigo Republike Slovenije, Tržaška 2, 1000 Ljubljana

Zanjo Aleš Novak, direktor

Issued and published by Slovenian Book Agency, Tržaška 2, 1000 Ljubljana

Aleš Novak, Director

Grafično oblikovanje in prelom / Technical editing and layout

Nenad Cizl

Tisk / Print

Tiskarna Petrič

Naklada / Print run

300 izvodov / 300 copies

Darilna publikacija / Gift edition

© Nositelci avtorskih pravic so avtorji/prevajalci sami, če ni navedeno drugače.

© The authors/translators are the copyright holders of the text unless stated otherwise.

Ljubljana, 2014

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32(048.4)

SVETINA, Peter, 1970-

Hippopotamus wisdom : short stories : sample translation / Peter Svetina. - Ljubljana : Javna agencija za knjigo Republike Slovenije = Slovenian Book Agency, 2014

ISBN 978-961-93270-3-6

272403712

TABLE OF CONTENTS

Peter Svetina: About the author and his work <i>Modrost nilskih konjev</i> (in Slovenian)	2 4
Translations	
Bosnian (Translated by Ahmed Burić)	7
Croatian (Translated by Božidar Brezinščak Bagola and Ariana Klier)	10
Czech (Translated by Aleš Kozár and Eliška Papcunová)	16
French (Translated by Stéphane Baldeck)	23
German (Translated by Daniela Kocmut and Sebastian Walcher)	26
Hungarian (Translated by György Lukács)	33
Italian (Translated by Sabina Tržan)	36
Lithuanian (Translated by Laima Masytė)	39
Romanian (Translated by Eva Georgeta Catrinescu)	42
Serbian (Translated by Jelena Budimirović)	45
Spanish (Translated by María Florencia Ferre)	48
List of translators	51
Co-financing publications of Slovenian authors in foreign languages	55

Peter Svetina

Peter Svetina was born in 1970 in Ljubljana. In 1995 he graduated with a degree in Slovenian Studies, and in 2001 he received a PhD for his dissertation on Old Slovenian poetry. His literary debut was a picture book entitled *O mrožku, ki si ni hotel striči nohtov* (The Walrus That Didn't Want to Cut His Nails, 1999), which soon served as the basis for a puppet play. He writes for children as well as for young adults. His books include *Lila mesto* (Purple Town, 1999), *Vidov angel* (Vid's Angel, 2000), *Goske, psički in oslički* (Little Geese, Puppies and Little Donkeys, 2001), *Skrivnost mlečne čokolade* (The Secret of Milk Chocolate, 2002), *Ringaraja* (Circle Dance, 2009), *Antonov cirkus* (Anton's Circus, 2009), *Kako je Jaromir iskal srečo* (How Jaromir Was Looking for Happiness, 2010), *Modrost nilskih konjev* (Hippopotamus Wisdom, 2010), the poetry collections *Mimosvet* (World-Gone-By, 2001) and *Pesmi iz pralnega stroja* (Poems from the Washing Machine, 2006), the youth novel *Škržati umolgnejo opolnoči*

(Cicadas Fall Silent at Midnight, 2005) and the youth detective novel *Usodne platnice* (Fatal Book Covers, 2001). His poems and stories have been translated into English, German and Korean. In addition to his literary work, he also writes scholarly texts on Old Slovenian poetry, as well as on youth literature and detective novels. He translates from English, Czech, German and Croatian. He is also engaged in editorial work, for example, in preparing readers for teaching literature in primary schools. In 2001 his poetry collection for adults *Kavarna v prvem nadstropju* (The Café on the First Floor) won the Slovenian Book Fair Award, in 2008 his *Klobuk gospoda Konstantina* (Mr. Constantine's Hat) won an award for an original Slovenian picture book, in 2011 he received the "Golden Pear" Award for *Modrost nilskih konjev* (Hippopotamus Wisdom), and in 2013 he received a "Večernica" award for the children's book *Ropotarna* (Romper Room, 2012).

Peter Svetina: Peter.Svetina@aau.at

Hippopotamus Wisdom,
book cover

Modrost nilskih konjev (*Hippopotamus Wisdom; short stories*)

Hubert and Marcel are hippopotamuses who do not take life as a bare fact, but come to know life, to taste it, reflect on it a bit, learn something about it – or perhaps not – and, especially, enjoy it with friends. Hubert and Marcel have the time to listen to silence and to rhyme rhymes. They do not rush into contact with the human world, and neither do the less central heroes of these 21 stories – Tanami the Zebra, Claudia the Skunk, Rudolf the Rhinoceros, pelicans, flies, penguins, and many more. Relaxation is one of the virtues of this text, and with that I'm thinking of both the relaxed ways of the heroes, who can forget about time, or who can find the time to fling mud-balls or to think about shelling peas, as well as relaxation on the linguistic level of the text. The sentences, but also the stories as wholes, are clear and short, without any unnecessary baggage; they are full of dynamism, sometimes lyricism, while sometimes being concise, yet always full of humour and optimism. Occasionally the author deliberately foregoes adult auto-censoring and spices up the text here and there by depicting characters who are not always role models. This not only allows children to think independently, but encourages them by making them doubt, by giving them a chance to be wise. The short stories in the book *Hippopotamus Wisdom* can be read as individual chapters of a short children's novel or as stand-alone stories that arouse children's curiosity and make us laugh.

KATJA STERGAR

Modrost nilskih konjev

Šopek iz samih rim

Nilska konja Hubert in Marcel sta sedela pod platano in v vodo metala blatne kroglice.

»Kako rad bi zložil kakšno pesem,« je rekел Marcel.

»Ti lahko pomagam?« je vprašal Hubert.

»Pa veš, kaj je to pesem?« je rekел Marcel.

»Hja, mislim, da ne,« je odgovoril Hubert.

Potem sta tiho obsedela in naprej metala v vodo blatne kroglice.

»Pesem je en tak šopek iz samih rim,« je čez čas pojasnil Marcel.

»Kaj pa je to rima?« je vprašal Hubert.

»Rima je recimo trava – zelenjava,« je odgovoril Marcel.

»Kaj je rima, trava ali zelenjava?«

»Oboje je rima. Trava se rima z zelenjava, razumeš?«

»Aha,« je rekел Hubert, »zdaj pa že razumem.«

Opoldne sta vstala in rekla platani: »No, pa srečno in veliko uspeha.« In sta odšla.

Zvečer je Hubert potrkal doma pri Marcelu.

»Poglej,« je rekel, »ne vem, če ti bo všeč, ampak meni je uspelo zložiti eno takole pesem.«

Hubert je v tacah držal šop trav pa glavo ohrvta in glavico zelja in dva pora in tri korene in peteršilj. Vse lepo povezano v velik šopek, travo in zelenjavo.

»Ti si pravi prijatelj,« je rekel Marcel in povabil Huberta v dnevno sobo.

»Ne vem, če bi znal še kdo zložiti tako dobro pesem,« je rekel Marcel, ko sta pojedla še zadnji peteršiljev list.

Kako široko je poletje

Hubert in Marcel sta stala v potoku pod platano in gledala sonce.

»Kaj misliš, kako široko je poletje?« je vprašal Hubert.

»Kaj vem, zelo,« je odvrnil Marcel.

»A bi ga izmerila?« je vprašal Hubert.

»Kako bi ga pa izmeril?« je vprašal Marcel.

»Z merilom in z dežnikom,« je pojasnil Hubert.

»Aha,« je rekel Marcel, »jaz imam dežnik.«

»Jaz pa merilo,« je rekel Hubert.

Naslednjega dne sta ob potoku zapičila dežnik in izmerila, kako dolga je njegova senca. Dan pozneje sta jo spet izmerila in dan nato spet in tako mnogo dni. Merila sta dopoldne in merila sta popoldne. Potila sta se in se spet potila. Merila sta neprestano.

Potem je padla na dežnik kaplja.

»Deževati je začelo,« je rekel Marcel, »poletja je konec.«

»Potem sva končala,« je rekel Hubert.

»Jaz sem kar zdelan,« je rekel Marcel. »Zdaj greva lahko počivat. Koliko sva pa namerila?«

»Dvesto sedemnajst metrov in petinštirideset centimetrov,« je rekel Hubert.

»No, zdaj končno veš, kako široko je poletje,« je rekel Marcel, ko sta pod dežnikom stopala proti domu. »A si zadovoljen?«

»Ja,« je rekel Hubert.

Čez čas pa je dodal: »Kaj misliš, kako visoka je pa zima?«

Slika s prijatelji

Nilski konj Hubert je stal pred ateljejem pelikana Ludvika.

»Ludvik, bi mi narisal sliko?« ga je vprašal.

»Bi,« je rekel Ludvik. »Kaj bi pa rad, da ti narišem?«

»Prijatelje,« je odvrnil Hubert.

»Katere prijatelje pa?« je vprašal Ludvik.

»Vse,« je odgovoril Hubert. »Vse, če lahko. Na eno sliko.«

Čez dober teden je imel Ludvik sliko. Vsi prijatelji so bili na njej. Nilski konj Marcel, slonica Karmela, krokodil Rihard, zebra Tanami, žabec Zograf, pavijanka Maksimilijana, pelikan Ludvik, prav vsi.

»Kako lepa slika,« je rekel Marcel, ko je prišel k Hubertu na obisk. »Ti jo bom pomagal obesiti.«

Hubert je poiskal žebljiček, Marcel pa si je nataknil podkovano rokavico. Znano je, da nilski konji žebljičkov ne zabijajo s kladivom, ampak s podkovano rokavico.

»Kam pa?« je vprašal Marcel.

»Semle,« je pokazal Hubert.

Marcel je nastavil žebljiček in zamahnil.

Bumf! Stena se je predrla. Nastala je velika luknja.

»Opala!« je rekel Marcel. »Steno sem ti razbil.«

»Hm, še eno okno,« je rekel Hubert. »Kam se pa vidi?«

Hubert je pomolil glavo skozi luknjo. Zagledal je cesto. Po njej je stopala slonica Karmela.

»Zdravo, Hubert,« je rekla in mu pomahala.

Marcel je rekel: »Namesto slike imaš lahko kar luknjo v zidu. Tako boš vedno lahko videl kakšnega prijatelja, ki gre mimo.«

»Ja,« je rekel Hubert. »Pravzaprav je prijatelj, ki gre mimo, najlepša slika.«

Sliko pelikana Ludvika pa je postavil na knjižno polico.

Pomoč

Bila je sreda.

»Pojdiva komu pomagat,« je rekel Hubert.

»Pojdiva, bova že koga našla,« je rekel Marcel.

In sta šla.

Žabec Zograf je tuhtal, kako naj skoči na lokvanj, ki se je vse bolj odmikal od brega in je na njem pozabil svoj saksofon. Prav takrat sta v rečico zabredla Hubert in Marcel. Gladina se je dvignila, in lokvanj je priplaval skoraj do brega. Hop! Žabec Zograf je skočil na lokvanj, in spet je imel svoj saksofon. Hubert in Marcel sta bila medtem že na drugem bregu.

Pavijanka Maksimilijana je tisti dan vkuhavala marmelado. Obrala je že skoraj vse ringloje, le na najtanjših in najbolj odmaknjenih vejah jih ni mogla doseči. Prav takrat sta mimo počasi prikorakala Hubert in Marcel. Ker je bila pot ozka, se je Hubert po nesreči podrsal ob drevo. Pik! Pok! Pak! so popadali ringloji za njim na tla. »To sem neroden,« si je rekel Hubert.

Ko je Maksimilijana prišla iz hiške, se je čudila, kako so lahko ringloji kar sami popadali na tla. Nato je skuhalo še dva lončka marmelade.

In prav tisti dan so se kobilice Zofija, Tereza in Rebeka trudile zravnati nogometno igrišče, da bi lahko brcale žogo. Pa jim ni in ni uspelo. Zemlja je bila tako rahla, da so se jim nožice udirale do gležnjev in še čez. Na takem igrišču se ne da brcati žoge. Prav takrat sta mimo prišla Hubert in Marcel. Comfa pomfa! In sta odkorakala naprej.

»Ihihi!« so zapiskale kobilice. »Igrišče je steptano! Igrišče je steptano!«

Hubert in Marcel sta korakala ob rečici in srečala pelikana Ludvika. Slikal je akrobatski trio ponirkov. Mala kavka Patricija jih je opazovala.

»Zdravo,« sta pozdravila Hubert in Marcel.

»Zdravo,« je odzdravila Patricija. Ludvik in ponirki so bili preveč zaposleni, da bi koga opazili.

Zvečer sta Hubert in Marcel sedela pod platano in metala v vodo blatne kroglice.

»A ni čudno,« je rekel Marcel, »ves dan sva hodila okrog in gledala, če bi lahko komu kaj pomagala, pa nič. Niti enemu samemu nisva mogla priskočiti na pomoč.«

»Mogoče sva pa prenerodna za kaj takega,« je odvrnil Hubert.

Vtem je priletela kavka Izolda. »Sta kaj videla malo Patricijo?«

»Pa sva jo res,« je rekel Marcel, »Ludvika opazuje pri slikanju tamle ob potoku.«

»Hvala! Hvala!« je zakavkala Izolda in odletela.

»No, pa sva le nekomu pomagala,« je rekel Hubert.

»Pa sva le,« je pritrdil Marcel.

Potem sta si zaželeta lahko noč in zadovoljna odšla spati.

Mudrost nilskih konja

Translated by Ahmed Buric

Contact of the translator: ahmedburic@gmail.com

Stručak sav od rima

Nilski konji Hubert i Marcel su sjedjeli pod platanom i u vodu bacali kuglice od blata.

“Kako bih rado sročio nekakvu pjesmu”, rekao je Marcel.

“Mogu li ti pomoći”, upitao je Hubert.

“Znaš li šta je to pjesma?”, rekao je Marcel.

“Hm, pa i ne znam baš”, odgovori Hubert.

I dalje su lijeno sjedjeli i dalje bacali kuglice od blata u vodu.

“Pjesma je stručak sročen sav od rima.”, objasnio je Marcel.

“A šta je to rima!?” upitao je Hubert.

“Rima je, recimo, *kelja – zelja*”, odgovorio je Marcel.

“A šta je tu rima – voće ili povrće?”

“Oboje je rima, povrće se rimuje s voće, razumiješ”.

“Aha,” rekao je Hubert, “sad već razumijem.”

U podne su ustali i rekli platanu: “Puno sreće i uspjeha ti želimo.”

I otišli.

Navečer je Hubert pokucao na vrata Marcelove kuće.

“Vidi”, rekao je “ne znam hoće li ti se dopasti, ali sam uspio sastaviti ovu pjesmu.

Hubert je u šapama držao stručak trave, glavicu kelja, glavicu zelja, dva praziluka, tri mrkve i peršun. Sve lijepo povezano u veliki stručak, travu i zelen.

“Ti si pravi prijatelj”, rekao je Marcel i pozvao Huberta u dnevnu sobu.

“Ne znam, da li iko mogao sročiti takvu pjesmu”, rekao je Marcel, dok su jeli zadnje listove peršuna.

Koliko je široko ljeto

Hubert i Marcel su stajali na potoku ispod platana i gledali sunce.

“Šta misliš koliko je ljeto široko?”

“Ne znam, baš”, odvrati Marcel.

“Da ga izmjerimo”, upita Hubert.

“Kako da ga izmjerimo?”, upita Marcel.

“Metrom i kišobranom”, objasni Hubert.

“Aha”, reče Marcel, “imam kišobran.”

“A ja – metar”, reče Hubert.

Sutradan su na potoku zabili kišobran i izmjerili koliko je duga njegova sjenka. Dan poslije opet su je izmjerili, sutra opet, i tako još puno dana. Mjerili su ujutro i popodne. Znojili su se i znojili. Neprestano su mjerili.

Potom je na kišobran pala kapljica kiše.

“Počelo je kišiti,” reče Marcel, “to je kraj ljeta.”

“Onda smo završili”, reče Hubert.

“Ja sam se naradio”, reče Marcel, “sad se možemo odmarati.”

“Koliko smo izmjerili?”

“Dvjesto sedamnaest metara i četrdeset i pet centimetara”, reče Hubert.

“No, zad konačno znaš koliko je ljeto široko”, reče Marcel, dok su se pod kišobranom vraćali kući. “Jesi zadovoljan?”

“Da”, reče Hubert.

Za trenutak dodade:

“A šta misliš koliko je visoka zima.”

Slika s prijateljima

Nilski konj Hubert stajao je pred ateljeom pelikana Ludvika.

“Da li bi mi nacrtao sliku?”, upitao ga je.

“Bih”, rekao je Ludvik. “Šta bi volio da ti nacrtam?”

“Prijatelje”, odgovorio je Hubert.

“A koje prijatelje?”, upitao je Ludvik.

“Sve”, odgovorio je Hubert. “Sve, ako je moguće. Na jednoj slci.”

Za dobroih sedam dana Ludvik je napravio sliku. Svi prijatelji su bili na njoj. Nilski konj Marcel, slonica Karmela, krokodil Rihard, zebra Tanami, žabac Zograf, majmunica Maksimilijana, pelican Ludvik, baš svi.

“Kakva lijepa slika”, rekao je Marcel koji je došao Hubertu u posjetu. “Pomoći će ti da je objesиš.”

Hubert je potražio eksere. A Marcel je navukao potkovicu. Zna se da se nilski konji ne zabijaju eksere čekićem, nego potkovicom.

“Gdje da je objesimo?”, upitao je Marcel.

“Ovdje”, pokazao je Hubert.

Marcel je postavio esker i zamahnuo.

Draun! Zid je pukao. Nastala je velika rupa.

“Opala!”, rekao je Marcel. “Razvalio sam ti zid.”

“Hm, još jedan prozor”, rekao je Hubert. “

“Dokle se vidi?”

Hubert je pomolio glavu kroz rupu. Ugledao je cestu. Po njoj je špancirala slonica Karmela.

“Zdravo, Hubert”, rekla je i mahnula mu.

Marcel je rekao: “Umjesto slike može ostati rupa u zidu. Tako ćeš moći uvijek vidjeti nekog prijatelja koji ovuda prolazi.”

“Da”, rekao je Hubert. “Uistinu, najljepša je slika prijatelj koji ovuda prolazi.”

A sliku pelikana Ludvika je postavio na policu za knjige.

Pomoći

Bila je srijeda.

“Hajdemo nekom pomoći”, reče Hubert.

“Već ćemo nekog naći”, reče Marcel.

I podoše.

Žabac Zograf se premišljao kako da skoči na lokvanj koji se sve više pomicao od obale, a na njemu je zaboravio svoj saksofon. Upravo tada u rječicu su ušli Hubert i Marcel. Nivo rijeke se podigao i lokvanj je doplovio skoro do obale. Hop!, žabac Zograf je skočio na lokvanj i ponovo je imao svoj saksofon. U mežuvremenu, Hubert i Marcel već su bili na drugoj obali.

Majmunica Maksimilijana toga je dana kuhalala marmeladu. Obrala je skoro sve razdelije, samo do najtanjih i najdaljih grana nije mogla dosegnuti. Upravo tada pored su prolazili Hubert i Marcel. Put je bio uzak, i Hubert se je slučajno okliznuo i udario u drvo. Ting! Tong! Tang! Popadaše šljive za njim na zemlju. "Baš sam smotan", reče Hubert.

Kad je Maksimilijana došla od kuće začudila se kako su šljive mogle same pasti na zemlju. Potom je skuhala još dvije šerpice marmalade.

Istoga dana kobilice Zofija, Tereza i Rebeka trudile su se da izravnaju nogometno igralište kako bi na njemu mogle igrati lopte. Ali, nije im uspijevalo. Zemlja je bila tako mekana da su im upadale nožice do gležanja, pa i dublje. Na takvom se igralištu ne može igrati. Upravo tada prolazili su Hubert i Marcel. Puf! Pant! I hodali su dalje.

"Ihihihi", zanjištale su kobilice. "Igralište je utabano! Igralište je utabano!"

Hubert i Marcel su hodali uz rijeku i sreli pelikana Ludvika. Slikao je akrobatski trio gnjuraca. Gledala ih je mala svraka Patricija.

"Zdravo", pozdravili su je Hubert i Marcel.

"Zdravo", odzdravili Patriciju. Ludvik i gnjurci su bili previše zauzeti da bi ikog primijetili.

Navečer su Hubert i Marcel sjedjeli pod platanom i bacali kuglice od blata.

"Zar nije čudno", reče Marcel, "čitav dan smo išli okolo i gledali možemo li nekome pomoći a ono ništa. Niti jednom stvorenju nismo mogli priskočiti upomoć."

"Možda smo mi previše smotani za tako nešto", odvrati Hubert.

Uto doleti svraka Izolda. "Jeste li negdje vidjeli malu Patriciju?"

"Stvarno, jesmo", reče Marcel, "eno je gleda Ludvika kako slika, tamo kod potoka".

"Hvala, hvala", zakrešta Izolda i odleti.

"Eto, ipak smo nekome pomogli", reče Hubert.

"Baš jesmo," potvrdi Marcel.

Potom su jedan drugom zaželjeli laku noć i zadovoljni otišli spavati.

Mudrost nilskih konja

Translated by Božidar Brezinščak Bagola

Contact of the translator: bozidar.brezinscak.bagola@kr.t-com.hr

---

Buketić od samih rima

Nilski konji Hubert i Marcel sjedili su ispod platane i u vodu bacali okruglice od blata.

»Baš bih volio sastaviti neku pjesmu,« reče Marcel.

»Mogu li ti pomoći?« pita ga Hubert.

»A znaš li ti što je to pjesma?« reče Marcel.

»Hm, mislim da ne znam« odgovori Hubert.

I nastavili su tihom sjediti i u vodu bacati okruglice od blata.

»Pjesma je nekakav buketić od samih rima,« objasni malo kasnije Marcel.

»A što je to rima?« pitao je Hubert.

»Rima je recimo trava - hrana zdrava,« odgovori Marcel.

»Što je rima, trava ili hrana zdrava?«

»Oboje je rima. Trava se rimuje s hrana zdrava, razumiješ li?«

»O, da,« reče Hubert, »jasno mi je sada.«

Opodne su ustali i rekli platani: »Hajde, sretno ti i puno uspjeha«. I odoše.

Navečer je Hubert pokucao na vrata kod Marcelovih.

»Pogledaj,« rekao je, »ne znam hoće li ti se svidjeti, ali meni je pošlo za rukom sastaviti jednu takvu pjesmu.«

Hubert je u šapama držao svežanj od trave, glavice kelja, glavice zelja, dva poriluka, tri mrkve i stručak peršina. Sve lijepo povezano u velik buketić trave i hrane zdrave.

»Ti si pravi prijatelj,« rekao je Marcel i pozvao Huberta u dnevnu sobu.

»Ne znam da li bi itko drugi znao sastaviti tako dobru pjesmu,« rekao je Marcel, kad su smazali zadnji list peršina.

Koliko je široko ljeto

Hubert i Marcel stajali su u potoku ispod platane i gledali sunce.

»Što misliš, koliko je široko ljeto?« pitao je Hubert.

»Ne bih znao, dosta široko,« odvrati Marcel.

»Da ga probamo izmjeriti?« upita Hubert.

»A kako bi ga izmjerio?« upita ga Marcel.

»Metrom i kišobranom,« pojasnio je Hubert.

»Aha,« reče Marcel, »ja imam kišobran.«

»A ja metar,« reče Hubert.

Sljedećeg dana zaboli su kraj potoka kišobran i izmjerili koliko je duga njegova sjena. Dan kasnije opet su izmjerili njenu dužinu, narednog dana opet i tako danima. Mjerili su prijepodne i poslijepodne. Znojili se i preznojavali. Mjerili su neprestance.

Potom je na kišobran pala kap.

»Počelo je kišiti,« rekao je Marcel, »ljetu je kraj.«

»Onda smo gotovi,« reče Hubert.

»Ja sam prilično umoran,« rekao je Marcel. »Sada bismo mogli na počinak. A koliko smo izmjerili?«

»Dvjestosedamnaest metara i četrdeset i pet centimetara,« rekao je Hubert.

»No, sada napokon znaš koliko je široko ljeto,« rekao je Marcel, dok su pod kišobranom koračali prema domu. »Jesi li zadovoljan?«

»Da,« reče Hubert.

I malo kasnije doda: »Što misliš, koliko je visoka zima?«

Slika s prijateljima

Nilski konj Hubert stajao je ispred ateljea pelikana Ludvika.

»Ludviče, bi li mi nacrtao sliku?« upita ga.

»Može,« reče Ludvik. »A što bi htio da ti nacrtam?«

»Prijatelje,« odvrati mu Hubert.

»A koje to prijatelje?« pita Ludvik.

»Sve,« odgovori Hubert. »Sve, ako je moguće. Na jednu sliku.«

Nakon tjedan dana Ludvik je imao sliku. Svi prijatelji bili su na njoj. Nilski konj Marcel, slonica Karmela, krokodil Rikard, zebra Tanami, žabac Zograf, pavijanica Maksimilijana, pelikan Ludvik, baš svi.

»Baš lijepa slika,« rekao je Marcel, kad je došao u posjet Hubertu. »Pomoći će ti da je objesimo.«

Hubert je potražio čavlić, a Marcel je navukao potkovani rukavicu. Poznato je da nilski konji ne zabijaju čavliće čekićem, već potkovanim rukavicom.

»A kamo?« pitao je Marcel.

»Ovamo,« pokazao je Hubert.

Marcel je namjestio čavlić i zamahnuo.

Bum! Zid se probušio. Nastala je velika rupa.

»Hopa!« rekao je Marcel. »Razbio sam ti zid.«

»Hmm, još jedan prozor,« rekao je Hubert. »Što se vidi kroz njega?«

Hubert je provirio glavom kroz rupu. Ugledao je cestu. Cestom je koračala slonica Karmela.

»Zdravo, Huberte,« pozdravila ga i mahnula mu.

Marcel je rekao: »Umjesto slike možeš jednostavno imati rupu u zidu. Tako ćeš u svaku dobu moći vidjeti pokojeg prijatelja koji prolazi mimo.«

»Da,« rekao je Hubert. »Prijatelj koji prolazi mimo zapravo je najljepša slika.«

A sliku pelikana Ludvika stavio je na policu s knjigama.

Pomoć

Bila je srijeda.

»Hajdemo nekome nešto pomoći,« rekao je Hubert.

»Hajdemo, nekoga ćemo već naći,« rekao je Marcel.

I otišli su.

Žabac Zograf razmišljao je kako da skoči na lopoč koji se sve više udaljavao od obale, a zaboravio je na njemu svoj saksofon. I baš u tom trenu zalutali su u rječicu

Hubert i Marcel. Površina vode se podigla i lopoč je doplivao skoro do obale. Hop! Žabac Zograf skočio je na lopoč i opet se domogao svog saksofona. Hubert i Marcel već su u međuvremenu stigli na drugu obalu.

Pavijanica Maksimilijana tog je dana ukuhavala marmeladu. Obrala je gotovo sve ringlo šljive, osim onih koje nije mogla dosegnuti na najtanjim i najjudaljenijim granama. I baš u tom trenu polako su mimo prolazili Hubert i Marcel. A pošto je staza bila uska, Hubert se nehotice očešao o drovo. Pik! Puk! Pak! popadale su ringlo šljive na zemlju. »Baš sam nespretan,« prekorio je Huber samog sebe.

Kad je Maksimilijana izašla iz kućice, čudila se otkud su ringlo šljive odjednom same popadale na zemlju. Potom je skuhalo još dva lončića marmelade.

I baš taj dan htjele su skakavice Sofija, Tereza i Rebeka poravnati nogometno igralište, kako bi mogle šutati loptu. Ali im to nije polazilo za rukom. Zemlja je bila tako meka da su im nožice propadale u nju sve do gležnjeva i naviše. Na takvom igralištu nije moguće šutati loptu. I baš u tom trenu nadošli su Hubert i Marcel. Cumfa pumfa! I nastave svojim putem.

»Ihihi!« zavcile skakavice. »Igralište je zgaženo! Igralište je zgaženo!«

Hubert i Marcel hodali su uz rječicu i sreli pelikana Ludvika. Slikao je akrobatski trio gnjuraca. Mala čavka Patricija sve je to promatrala.

»Zdravo,« pozdraviše je Hubert i Marcel.

»Zdravo,« odzdravi im Patricija. Ludvik i gnjurci bili su prezaposleni da bi bilo koga primijetili.

Navečer su Hubert i Marcel sjedili ispod platane i bacali u vodu okruglice od blata.

»Nije li to čudno,« rekao je Marcel, »cijeli smo dan hodali naokolo i gledali možemo li kome nekako pomoći, ali ništa od toga. Ni jednom jedinom stvoru nismo mogli priskočiti u pomoć.«

»Nožda smo obojica previše nespretni za nešto takvo,« odvratio je Hubert.

Na to je doletjela čavka Izolda. »Jeste li možda vidjeli malu Patriciju?«

»Vjeruj da jesmo,« rekao je Marcel, »tamo pokraj rječice promatra Ludvika kako slika.«

»Hvala! Hvala!« zagraktala je Izolda i odlepršala.

»Eto, ipak smo nekome pomogli,« rekao je Hubert.

»Ipak smo uspjeli,« potvrdio je Marcel.

Potom su jedan drugome poželjeli laku noć i otišli zadovoljni na spavanje.

Mudrost nilskih konja

Translated by Ariana Klier

Contact of the translator: arianaklier@gmail.com

Kitica od samih rima

Nilski konji Hubert i Marcel sjedili su ispod platane i bacali kuglice od blata u vodu.

„Radio bih sklepao neku pjesmu,“ rekao je Marcel.

„Mogu li ti pomoći?“ upitao je Hubert.

„Znaš li ti, što je to pjesma?“ rekao je Marcel.

„Hmm, mislim da ne,“ odgovorio je Hubert.

Zatim su sjedili u tišini i dalje bacali okruglice od blata u vodu.

„Pjesma je jedna kitica od samih rima“, objasnio je nakon nekog vremena Marcel.

„A što je to rima?“ upitao je Hubert.

„Rima je recimo trava – zelenjava“ odgovorio je Marcel.

„Što je rima, trava ili zelenjava?“

„Oboje je rima. Trava se rimuje sa zelenjava, razumiješ?“

„Aha,“ rekao je Hubert, „sad već razumijem.“

U podne su ustali i rekli platani. „Pa, sretno i mnogo uspjeha.“ Zatim su otišli.

Uvečer je Hubert pokucao Marcelu na vrata.

„Pogledaj,“ rekao je, „ne znam hoće li ti se svidjeti, ali uspio sam sklepati jednu pjesmu.“

Hubert je u šapama držao kiticu trava, glavicu kelja i glavicu zelja i dva poriluka i tri mrkve i peršin. Sve lijepo povezano u veliku kiticu, travu i zelenjavu.

„Ti si pravi prijatelj,“ rekao je Marcel i pozvao Huberta u dnevnu sobu.

„Ne znam bi li itko znao sklepati tako dobru pjesmu“, rekao je Marcel, nakon što su pojeli i posljednji peršinov list.

Koliko široko je ljeto

Hubert i Marcel su stajali u potoku ispod platane i gledali sunce.

„Što misliš, koliko široko je ljeto?“ upitao je Hubert.

„Što ja znam, jako,“ odgovorio je Marcel.

„Hoćemo li ga izmjeriti?“ upitao je Hubert.

„A kako bi ga izmjerio?“ upitao je Marcel.

„Metrom i kišobranom,“ objasnio je Hubert.

„Aha,“ rekao je Marcel, „ja imam kišobran.“

„A ja metar,“ rekao je Hubert.

Sljedećeg su dana uz potok zaboli kišobran i izmjerili koliko je duga njegova sjena. Dan kasnije su je opet izmjerili i sljedećeg dana opet i tako mnogo dana. Mjerili su prijepodne i poslijepodne. Znojili su se i znojili. Mjerili su neprestano.

Zatim je na kišobran pala kap kiše.

„Počela je padati kiša,“ rekao je Marcel, „ljeto je završilo.“

„Onda smo završili,“ rekao je Hubert.
 „Ja sam stvarno umoran,“ rekao je Marcel.
 „Sad možemo odahnuti. A koliko smo izmjerili?“
 „Dvjesto sedamnaest metara i četrdeset i pet centimetara,“ rekao je Hubert.
 „Evo, sada konačno znaš koliko je široko ljeto,“ rekao je Marcel, koračajući s Hubertom ispod kišobrana prema kući. „Jesi li zadovoljan?“
 „Da,“ odgovorio je Hubert.
 Nakon nekog vremena je nadodao: „A što misliš, koliko je visoka zima?“

Slika s prijateljima

Nilski konj Hubert stajao je ispred ateljea pelikana Ludovika.
 „Ludoviče, bi li mi naslikao sliku?“ upitao ga je.
 „Bih,“ rekao je Ludovik. „A što bi želio da ti naslikam?“
 „Prijatelje,“ odgovorio je Hubert.
 „A koje prijatelje?“ upitao je Ludovik.
 „Sve“ odgovorio je Hubert. „Sve, ako je moguće. Na jednu sliku.“
 Nakon tjedan dana Ludovik je imao sliku. Svi prijatelji su bili na njoj. Nilski konj Marcel, slonica Karmela, krokodil Rikard, zebra Tanami, žabac Zograf, pavijanka Maksimilijana, pelikan Ludovik, baš svi.
 „Kako lijepa slika,“ rekao je Marcel nakon što je došao k Hubertu u posjet. „Pomoći će ti je objesiti.“
 Hubert je potražio čavlić, a Marcel si je nataknuo potkovani rukavicu. Poznato je kako nilski konji čavliće ne zabijaju čekićem, već potkovanim rukavicom.
 „Kamo?“ upitao je Marcel.
 „Tamo,“ pokazao je Hubert.
 Marcel je namjestio čavlić i zamahnuo.
 Bum! Zid je probijen. Nastala je velika rupa.
 „Ups,“ rekao je Marcel. „Razbio sam ti zid.“
 „Hm, još jedan prozor,“ rekao je Hubert. „Što se vidi?“
 Hubert je promolio glavu kroz rupu. Ugledao je cestu. Po njoj je koračala slonica Karmela.
 „Bok, Huberte,“ rekla je i mahnula mu.
 Marcel je rekao: „Umjesto slike možeš imati rupu u zidu. Tako ćeš uvijek moći vidjeti nekog prijatelja koji prolazi.“
 „Da,“ rekao je Hubert. Zapravo je prijatelj koji prolazi najljepša slika.
 Sliku pelikana Ludovika postavio je na policu s knjigama.

Pomoć

Bila je srijeda.
 „Hajmo nekome pomoći,“ rekao je Hubert.
 „Hajmo, već ćemo nekoga naći,“ rekao je Marcel.
 I tako su otišli.
 Žabac Zograf je gruntao kako skočiti na lopoč koji se sve više odmicao od obale, a na kojem je zaboravio svoj saksofon. Baš tada su u rječicu ugazili Hubert i Marcel.

Površina se podigla i lopoč je doplovio skoro do obale. Hop! Žabac Zograf je skočio na lopoč i opet je imao svoj saksofon. Hubert i Marcel su tada već bili na drugoj obali.

Pavijanka Maksimilijana tog je dana ukuhavala marmeladu. Ubrala je već gotovo sve ringloe, samo ih nije mogla dohvati na najtanjam i najjudaljenijim granama. Upravo tada su lagano dokoračali Hubert i Marcel. Budući da je put bio uzak Hubert se slučajno okrznuo o drvo. Bim! Bam! Bum! ringloj su popadali iza njega na zemlju. „Uh, kako sam nespretan“ rekao je Hubert samome sebi.

Kada je Maksimilijana izašla iz kućice čudila se kako su ringloj mogli samo tako popadati na zemlju. Zatim je skuhala još dvije staklenke marmelade.

I baš tog dana su se skakavčice Sofija, Tereza i Rebeka trudile izravnati nogometno igralište kako bi mogle udarati loptu. No, nije im uspjelo. Zemlja je bila toliko meka da su im nožice propadale sve do gležnjeva i preko. Na takvom je igralištu nemoguće udarati loptu. Baš su u tom trenu stigli Hubert i Marcel. Tras, pljas! I odkoračaju dalje.

„Ihihihi!“ zakikotale su se skakavčice. „Igralište je utabano!“ „Igralište je utabano!“

Hubert i Marcel su koračali uz rječicu i susreli pelikana Ludovika. Slikao je akrobatski trio gnjuraca. Mala čavka Patricija ih je promatrala.

„Bok,“ pozdravili su Hubert i Marcel.

„Bok,“ odzdravila je Patricija. Ludovik i gnjurci su bili previše zaposleni da bi ikoga primijetili.

Uvečer su Hubert i Marcel sjedili ispod platane i bacali u vodu okruglice od blata.

„Nije li to čudno,“ rekao je Marcel, „cijeli dan hodamo uokolo i tražimo kako bismo nekome nešto pomogli, pa ništa. Nikom živom nismo mogli priskočiti u pomoć.“

„Možda smo previše šeprtljavi za tako nešto,“ odgovorio je Hubert.

U tom je trenu doletjela čavka Izolda. „Jeste li vidjeli malu Patriciju?“

„Da, jesmo,“ rekao je Marcel, „tamo uz potok gleda Ludovika kako slika.“

„Hvala! Hvala!“ začavkala je Izolda i odletjela.

„Evo, ipak smo nekome pomogli,“ rekao je Hubert.

„Stvarno jesmo,“ potvrdio je Marcel.

Zatim su si zaželjeli laku noć i zadovoljni otišli na spavanje.

Moudrost hrochů

Translated by Aleš Kozár

Contact of the translator: ales.kozar@post.cz

Czech

Kytice ze samých rýmů

Nilští hroši Hubert a Marcel seděli pod platanem a házeli do vody kuličky z bláta.
„Já bych moc chtěl složit nějakou básničku,“ řekl Marcel.

„A můžu ti pomáhat?“ zeptal se Hubert.

„A víš, co je to básnička?“ řekl Marcel.

„Mňo, já myslím, že ne,“ odpověděl Hubert.

Pak zůstali beze slova sedět a dál házeli do vody kuličky z bláta.

„Básnička je taková kytice ze samých rýmů,“ vysvětlil po chvíli Marcel.

„A co je to rým?“ zeptal se Hubert.

„Rým, to je třeba tráva-potrava,“ odpověděl Marcel.

„A co je ten rým – tráva, nebo potrava?“

„Obojí je rým. Tráva se rýmuje s potrava, chápeš?“

„Aha,“ řekl Hubert. „Teď už chápu.“

V poledne vstali a řekli platanu: „No, tak se měj a ať se ti vede.“ A odešli.

Večer zaklepal Hubert na dveře u Marcela doma.

„Koukní,“ řekl. „Nevím, jestli se ti bude líbit, ale povedlo se mi složit takovouhle básničku.“

Hubert držel v tlapách kytici trávy a hlávku zelí a hlávku kapusty a dva pórky a tři mrkvíčky a petržel. Všechno to měl pečlivě svázáné do velké kytice, trávu i potravu.

„Ty jsi opravdový kamarád,“ řekl Marcel a pozval Huberta do obýváku.

„Nevím, jestli by ještě někdo jiný uměl složit takhle pěknou básničku,“ řekl Marcel, když dozvýkali i poslední lístek petržele.

Jak široké je léto

Hubert a Marcel stáli v potoce pod platanem a dívali se na slunce.

„Co myslíš, jak široké je léto?“ zeptal se Hubert.

„Co já vím, hodně,“ odvětil Marcel.

„Co kdybychom ho změřili?“ zeptal se Hubert.

„A jak bychom ho mohli změřit?“ zeptal se Marcel.

„Metrem a deštníkem,“ vysvětlil Hubert.

„Aha,“ pravil Marcel, „já mám deštník.“

„A já metr,“ řekl Hubert.

Na druhý den u potoka zapíchli deštník a změřili, jak dlouhý je jeho stín.

Následující den ho změřili zase a další den zase a tak po mnoho dní. Měřili dopoledne a měřili odpoledne. Lopotili se a lopotili. Měřili bezustání.

Pak spadla na deštník kapka.

„Začíná pršet,“ řekl Marcel, „léto je u konce.“

„Tak jsme hotoví,“ řekl Hubert.

„To jsem se nadřel,“ řekl Marcel. „Teď si můžeme jít odpočinout. A kolik jsme vlastně naměřili?“

„Dvě stě sedmnáct metrů a čtyřicet pět centimetrů,“ odpověděl Hubert.

„No, teď konečně víš, jak široké je léto,“ pravil Marcel, když pod deštníkem kráceli k domovu. „Jsi spokojený?“

„Jo,“ přikývl Hubert.

Po chvíli ještě dodal: „Co myslíš, jak vysoká je asi zima?“

Obrázek s kamarády

Nilský hroch Hubert stál před ateliérem pelikána Ludvíka.

„Ludvíku, namaluješ mi obrázek?“ zeptal se.

„Ovšemže,“ odpověděl Ludvík. „A co bys chtěl, abych ti namaloval?“

„Kamarády,“ odvětil Hubert.

„A které kamarády?“ zeptal se Ludvík.

„Všechny,“ odpověděl Hubert. „Všechny, kdyby to šlo. Na jeden obrázek.“

Zhruba za týden měl Ludvík obrázek hotový. Byli na něm všichni kamarádi. Hroch Marcel, slonice Karmela, krokodýl Richard, zebra Tanami, žabák Zograf, paviánka Maximiliána a pelikán Ludvík, opravdu všichni.

„To je krásný obrázek,“ pravil Marcel, když přišel k Hubertovi na návštěvu.

„Pomůžu ti ho pověsit.“

Hubert vyštrachal hřebíček a Marcel si navlékl podkovanou rukavici. Je známo, že hroši hřebíčky nezatloukají kladívkiem, ale podkovanou rukavicí.

„A kam?“ zeptal se Marcel.

„Tadyhle,“ ukázal Hubert.

Marcel nastavil hřebíček a rozmáchl se.

Bác! Zed' se proborila. Objevila se v ní ohromná díra.

„A jejda!“ řekl Marcel. „Rozbil jsem ti zed.“

„No jo, tak mám další okno,“ pravil Hubert. „Co je z něj asi vidět?“

Hubert vystrčil hlavu dírou ven. Byla tam cesta. Po ní si vyšlapovala slonice Karmela.

„Nazdar, Huberte,“ řekla a zamávala mu.

Marcel řekl: „Místo obrázku můžeš mít klidně díru ve zdi. Tak vždycky uvidíš kamaráda, který půjde kolem.“

„Jo,“ řekl Hubert. „Vždyť vlastně kamarád, který jde kolem, je ten nejhezčí obrázek.“

A obrázek pelikána Ludvíka postavil na knihovničku.

Pomoc

Byla středa.

„Pojď, půjdeme někomu pomáhat,“ navrhl Hubert.

„Pojďme, na někoho už narazíme,“ souhlasil Marcel.

A tak šli.

Žabák Zograf dumal, jak má skočit na leknín, na kterém si zapomněl svůj saxofon a který se stále víc vzdaloval od břehu. Zrovna v tu chvíli se říčkou brodili Hubert a Marcel. Hladina se rozvlnila a leknín připlaval skoro až ke břehu. Hop! Žabák Zograf

skočil na leknín a zase měl svůj saxofon. Hubert a Marcel byli mezitím už na druhém břehu.

Paviánka Maximiliána ten den vařila marmeládu. Očesala už skoro všechny slívy, jen nemohla dosáhnout na ty, co rostly na těch nejenčích a nejvzdálenějších větvích. Zrovna v tu chvíli se tam příšourali Hubert a Marcel. Protože pěšinka byla úzká, Hubert uklouznl a narazil do stromu. Pim! Pam! Pom! Popadaly slívy k němu na zem. „To jsem ale nešika,“ pravil Hubert.

Když Maximiliána vyšla z domku ven, podivila se, jak můžou slívy samy jen tak popadat na zem. A navařila ještě dva hrnce marmelády.

Zrovna v ten den se kobylky Žofka, Tereza a Rebeka snažily urovnat fotbalové hřiště, aby si mohly s míčem zakopat. Jenže se jim to vůbec nedařilo. Země byla tak měkká, že se jim nohy bořily do země až po kotníky i víc. Na takovém hřišti se fotbal hrát nedá. A zrovna tou dobou šli kolem Huberta a Marcella. Dup dup dup! A odběhli zase pryč.

„Ejchuchů!“ zapištěly kobylky. „Hřiště je udupané! Hřiště je udupané!“

Hubert a Marcel si vykračovali podél řeky a potkali pelikána Ludvíka. Maloval akrobatické trio potápek. Pozorovala je malá kavka Patricie.

„Ahoj,“ pozdravili Hubert a Marcel.

„Ahoj,“ odpověděla jim Patricie. Ludvík a potápkyně byli příliš zaměstnaní, aby si jich všimli.

Večer seděli Hubert a Marcel pod platanem a házeli do vody kuličky z bláta.

„Není to divné,“ pravil Marcel. „Celý den jsme chodili kolem a dívali se, jestli bychom mohli někomu pomoci, a nic. Ani jednomu jedinému jsme nemohli přispěchat na pomoc.“

„Možná na něco takového nejsme dost šikovní,“ odvětil Hubert.

Vtom přiletěla kavka Izolda. „Neviděli jste náhodou malou Patricii?“

„No jistěže,“ řekl Marcel, „pozoruje Ludvíka při malování támhle u potoka.“

„Díky! Díky!“ zakrákorala Izolda a odlétla.

„No, tak jsme pomohli aspoň někomu,“ řekl Hubert.

„Tak přece jenom,“ přikývl Marcel.

Pak si popřáli dobrou noc a spokojeně šli spát.

Dvanáct tučňáků

„Ahoj, co děláš?“ zeptal se hroch Marcel hrocha Huberta.

Hubert seděl u cestičky a počítal.

„Počítám tučňáky,“ odpověděl mu Hubert.

„Aha. A kde je máš?“

„Ještě tu nejsou.“

„A proč je tedy počítáš?“

„Protože se sami spočítat nemůžou,“ vysvětloval Hubert. „Jdou v řadě jeden za druhým a nemůžou se spočítat.“

„A můžu ti pomáhat?“ zeptal se Marcel.

„Buď tak hodný,“ odpověděl Hubert. „Začni chodit kolem mě, bude se mi lepší počítat.“

Marcel kráčel kolem Huberta. Sem a tam a tam a sem. A Hubert počítal.

Šla kolem zebra Tanami.

„Copak to děláte?“ zeptala se.
 „Počítáme tučňáky,“ vysvětloval Hubert.
 „A můžu vám pomáhat?“ zeptala se Tanami.
 Marcel se posadil k Hubertovi a počítali spolu Tanami, která chodila kolem nich.
 Sem a tam a tam a sem.
 Pak šel kolem ještě nosorožec Rudolf.
 „Copak to děláte?“ zeptal se.
 „Počítáme tučňáky,“ odvětil Hubert.
 „Jaké tučňáky? Kde je máte?“
 „No, vlastně nacvičujeme počítání tučňáků. Můžeš nám pomáhat,“ vyzval ho Hubert.
 Tanami se přidala k Hubertovi s Marcem a Rudolf chodil kolem nich. Sem a tam a tam a sem.
 Pak kolem nich letěl taky pelikán Ludvík, po cestě přišla slonice Karmela a slon Teofil, bobr Vasko, fretka Klaudie, vodní buvol František, gepard Franci a nakonec přilétla i malá kavka Patricie. Patricie létala sem a tam a tam a sem tak rychle, že sotva stačili počítat.
 „Dobrý den, copak to děláte?“
 Byl to tučňák s ledničkou.
 „Počítáme tučňáky,“ odpověděl Hubert.
 „To je báječné! Tak prosím, spočítejte mě,“ pravil tučňák a šel po cestičce kolem nich.
 „Jeden,“ řekl Hubert.
 „Jeden,“ řekl Marcel.
 „Jeden,“ řekla Tanami.
 „Jeden,“ řekl Rudolf.
 „Jeden,“ řekl Ludvík.
 „Jeden,“ řekla Karmela.
 „Jeden,“ řekl Teofil.
 „Jeden,“ řekl Vasko.
 „Jeden,“ řekla Klaudie.
 „Jeden,“ řekl vodní buvol František.
 „Jeden,“ řekl gepard Franci.
 „Jeden,“ řekla Patricie.
 „Dvanáckrát jeden, to je dohromady dvanáct,“ řekl Hubert. „Dvanáct tučňáků.“
 „No to je krásný počet,“ řekl tučňák.
 „Nemáte v ledničce náhodou pivo?“ zeptal se František.
 Tučňák otevřel ledničku. Měl tam láhev piva. Studeného pivíčka.
 „To je vážně zvláštní,“ řekl večer František. Seděl s Hubertem a Marcem pod platanem. Marcel a Hubert házeli do vody kuličky z bláta a František srkal poslední doušky už trochu zteplalého piva. „To je vážně zvláštní,“ řekl ještě jednou.
 „Co je zvláštní?“ zeptal se Hubert.
 „Napočítali jsme dvanáct tučňáků, ale pivo měli jenom jedno,“ řekl František.
 „No jo, to je zvláštní,“ odpověděl Marcel a zamyslel se.

Moudrost hrochů

Translated by Eliška Papcunová

Contact of the translator: elispapcunova@gmail.com

Kytice ze samých rýmů

Hroši Hubert a Marcel seděli pod platanem a házeli do vody koule z bláta.

„Já bych tak rád složil nějakou básničku,“ řekl Marcel.

„Můžu ti pomoci?“ zeptal se Hubert.

„A víš, co je to básnička?“ řekl Marcel.

„No, myslím, že ne,“ odpověděl Hubert.

Potom dál tiše seděli a házeli do vody koule z bláta.

„Básnička je taková kytice ze samých rýmů,“ vysvětlil po chvíli Marcel.

„A co je to rým?“ zeptal se Hubert.

„Rým je řekněme zelenina – květina,“ odpověděl Marcel.

„Co je rým, zelenina, nebo květina?“

„Oboje je rým. Zelenina se rýmuje s květinou, rozumíš?“

„Aha,“ řekl Hubert, „už rozumím.“

V poledne vstali a řekli platanu: „No, tak hodně štěstí a spoustu úspěchů.“ A šli.

Večer Hubert zaklepal doma u Marcella.

„Podívej,“ řekl, „nevím, jestli se ti bude líbit, ale mně se podařilo složit jednu takovou básničku.“

Hubert v tlapách držel kyticu květin s hlávkou kapusty a zelí, dva pórkы, tři mrkve a petržel. Všechno svázané do veliké kytice, květinu a zeleninu.

„Ty jsi opravdový přítel,“ řekl Marcel a pozval Huberta do obývacího pokoje.

„Nevím, jestli by někdo jiný uměl složit tak dobrou básničku,“ řekl Marcel, když snědli i poslední lístecku petržele.

Jak široké je léto

Hubert a Marcel stáli v potoce pod platanem a dívali se na slunce.

„Co myslíš, jak široké je léto?“ zeptal se Hubert.

„Copak já vím, hodně,“ odvětil Marcel.

„Co kdybychom ho změřili?“ zeptal se Hubert.

„Jakpak bys ho ale změřil?“ ptal se Marcel.

„Metrem a deštníkem,“ vysvětlil Hubert.

„Aha,“ řekl Marcel, „já mám deštník.“

„A já metr,“ řekl Hubert.

Další den u potoka zapíchli deštník a změřili, jak dlouhý je jeho stín. O den později ho opět změřili a den nato opět a takto spoustu dní. Měřili dopoledne a měřili odpoledne. Lopotili se a potili. Měřili neustále.

Potom na deštník spadla kapka.

„Začalo pršet,“ řekl Marcel, „léta je konec.“

„Takže jsme skončili,“ řekl Hubert.

„Já jsem úplně zničený,“ řekl Marcel. „Teď už můžeme jít odpočívat. Kolik jsme vlastně naměřili?“

„Dvě stě sedmnáct metrů a čtyřicet pět centimetrů,“ řekl Hubert.

„No, teď konečně víš, jak široké je léto,“ řekl Marcel, když pod deštníkem stoupali k domu. „Jsi spokojený?“

„Ano,“ řekl Hubert.

Po chvíli pak ještě dodal: „Co myslíš, jak vysoká je zima?“

Obraz s kamarády

Hroch Hubert stál před ateliérem pelikána Ludvíka.

„Ludvíku, namaloval bys mi obraz?“ zeptal se ho.

„Jo,“ řekl Ludvík. „Copak bys chtěl, abych ti namaloval?“

„Kamarády,“ odvětil Hubert.

„A které kamarády?“ zeptal se Ludvík.

„Všechny,“ odpověděl Hubert. „Všechny, pokud možno. Na jeden obraz.“

Po dobrém týdnu měl Ludvík obraz. Všichni kamarádi na něm byli. Hroch Marcel, slonice Karmela, krokodýl Richard, zebra Tanami, žabák Zograf, paviánka Maximiliána, pelikán Ludvík, opravdu všichni.

„Jaký krásný obraz,“ řekl Marcel, když přišel k Hubertovi na návštěvu. „Pomůžu ti ho pověsit.“

Hubert našel hřebíček a Marcel si natáhl podkovanou rukavici. Je totiž známo, že hroši nezatloukají hřebíčky kladivem, ale podkovanou rukavici.

„Kampak?“ zeptal se Marcel.

„Sem,“ ukázal Hubert.

Marcel nastavil hřebíček a uhodil.

Bum! Prorazil stěnu. Vznikla tam velká díra.

„Jejda!“ řekl Marcel. „Rozbil jsem ti stěnu.“

„Hm, další okno,“ řekl Hubert. „Kam je jím vidět?“

Hubert strčil hlavu do díry. Uviděl cestu. Po ní kráčela slonice Karmela.

„Ahoj Huberte,“ řekla a zamávala mu.

Marcel řekl: „Místo obrazu můžeš mít prostě díru ve zdi. Tak vždycky uvidíš nějakého kamaráda, který jde kolem.“

„Ano,“ řekl Hubert. „Kamarád, který jde kolem, je vlastně nejkrásnější obraz.“

Obraz pelikána Ludvíka pak postavil na knihovničku.

Pomoc

Byla středa.

„Pojďme někomu pomoci,“ řekl Hubert.

„Pojďme, někoho určitě najdeme,“ řekl Marcel.

A šli.

Žabák Zograf dumal, jak by skočil na leknín, který se stále více vzdaloval od břehu a na němž zapomněl svůj saxofon. Zrovna v tu chvíli do říčky vstoupili Hubert a Marcel. Hladina se zvedla a leknín připlaval skoro až ke břehu. Hop! Žabák Zograf skočil na leknín a zase měl svůj saxofon. Hubert a Marcel byli mezitím už na druhém břehu.

Paviánka Maxmiliána ten den vařila marmeládu. Obrala už skoro všechny ryngle, jenom na těch nejtenčích a nejvzdálenějších větvích na ně nemohla dosáhnout. Zrovna v tu chvíli kolem pomalu kráčeli Hubert a Marcel. Protože byla cestička úzká, Hubert se omylem otřel o strom. Bum! Bác! spadaly za ním ryngle na zem. „To jsem ale nešika,“ řekl si Hubert.

Když Maxmiliána přišla z domečku, divila se, jak mohly ryngle samy spadat na zem. Potom uvařila ještě dva hrníčky marmelády.

A zrovna ten den se kobyly Žofie, Tereza a Rebeka snažily urovnat fotbalové hřiště, aby si mohly kopat s míčem. Ale pořád se jim to nedařilo. Země byla tak měkká, že se jim nohy bořily po kotníky a ještě hlouběji. Na takovém hřišti se nedá kopat s míčem. Zrovna v tu chvíli šli kolem Hubert a Marcel. Dup dup dup! A odkráčeli dál.

„Ihahá!“ zařehtaly kobyly. „Hřiště je udusané! Hřiště je udusané!“

Hubert a Marcel kráčeli dále kolem říčky a potkali pelikána Ludvíka. Kreslil akrobatické trio volavek. Sledovala je malá kavka Patricie.

„Ahoj,“ pozdravili Hubert a Marcel.

„Ahoj,“ odpověděla Patricie. Ludvík a volavky byli příliš zaměstnaní, než aby si někoho všimli.

Večer Hubert a Marcel seděli pod platanem a házeli do vody koule z bláta.

„No, není to divné,“ řekl Marcel, „celý den jsme chodili kolem a hledali, komu bychom mohli pomoci, a nic. Ani jednomu jedinému jsme nemohli přiskočit na pomoc.“

„Možná jsme pro něco takového příliš nemotorní,“ odpověděl Hubert.

Vtom přiletěla kavka Izolda. „Neviděli jste někde malou Patricii?“

„Ale ano,“ řekl Marcel, „pozoruje Ludvíka, jak maluje támhle u potoka.“

„Děkuju! Děkuju!“ zakrákala Izolda a odletěla.

„No, tak jsme přece jen někomu pomohli,“ řekl Hubert.

„Někomu přece,“ přítakal Marcel.

Potom si popřáli dobrou noc a spokojeně odešli spát.

La sagesse des hippopotames

Translated by Stéphane Baldeck

Contact of the translator: stephane_baldeck73@yahoo.com

Le bouquet de rimes

Hubert et Marcel les hippopotames étaient assis à l'ombre du platane et lançaient dans l'eau des boulettes de boue.

« Qu'est-ce-que j'aimerais composer un poème, » dit Marcel.

« Est-ce-que je peux t'aider ? » demanda Hubert.

« Sais-tu donc ce qu'est un poème ? » a demandé Marcel.

« Hum, je pense que non » a répondu Hubert.

Puis ils sont restés assis en silence et ont continué à lancer des boulettes de boue.

« Un poème, c'est comme un bouquet de rimes, » a expliqué Marcel au bout d'un certain temps.

« Et une rime, qu'est-ce-que c'est ? » a demandé Hubert.

« Une rime, c'est, disons, salade-persillade, » a répondu Marcel.

« Laquelle est la rime, salade ou persillade ? »

« Les deux font la rime. Salade rime avec persillade, tu comprends ? »

« Ah oui, » a dit Hubert, « maintenant je comprends. »

A midi ils se sont levés et ont dit au platane : « Bon et bien bonne chance et plein de bonnes choses. » Puis ils sont partis.

Le soir venu, Hubert a frappé à la porte de Marcel.

« Regarde, » a-t-il dit, « je ne sais pas si ça va te plaire mais voilà le poème que j'ai réussi à composer. »

Hubert tenait dans ses pattes une touffe d'herbes avec un chou de Bruxelles, un chou-fleur, deux poireaux, trois carottes et du persil. Le tout composait un grand bouquet, salade et persillade.

« Toi, tu es un véritable ami, » dit Marcel et il invita Hubert dans le salon.

« Je ne sais pas si quelqu'un d'autre pourrait encore composer un poème aussi bon, » a dit Marcel, alors qu'ils mangeaient le dernier brin de persil.

Comment mesurer la largeur de l'été

Hubert et Marcel étaient installés dans le ruisseau sous le platane et ils regardaient le soleil.

« Quelle est selon toi la largeur de l'été ? » demanda Hubert.

« Qu'est-ce-que j'en sais, énorme, » a rétorqué Marcel.

« On pourrait le mesurer ? » demanda Hubert.

« Et comment on pourrait le mesurer ? demanda Marcel.

« Avec une règle et un parapluie, » explicita Hubert.

« Ah oui, » dit Marcel, « moi j'ai un parapluie. »

« Et moi une règle, » dit Hubert.

Le lendemain ils ont planté le parapluie à côté du ruisseau et avec la règle, ont mesuré la longueur de son ombre. Le surlendemain ils l'ont encore mesurée puis le jour suivant et ainsi de suite de nombreux jours durant. Ils la mesuraient le matin et l'après-midi. Ils suaiient à répétition. Ils ne s'arrêtaient pas de mesurer.

Puis une goutte tomba sur le parapluie.

« Il a commencé à pleuvoir, » dit Marcel, « c'est la fin de l'été. »

« Alors on a terminé, » a dit Marcel.

« Nous pouvons maintenant nous reposer. Mais quelle distance avons-nous mesurée ? »

« Deux cent dix-sept mètres et quarante-cinq centimètres, » dit Hubert.

« Voilà, maintenant tu sais quelle est la largeur de l'été, » a dit Marcel, alors qu'ils s'en allaient chez eux sous le parapluie. « Es-tu content ? »

« Oui, » dit Hubert.

Au bout d'un certain temps il ajouta : « Quelle est selon toi la hauteur de l'hiver ? »

Le dessin des amis

Hubert l'hippopotame se tenait dans l'atelier de Ludovic le pélican.

« Ludovic, tu voudrais bien me dessiner quelque chose ? » lui demanda-t-il.

« Oui, » répondit Ludovic. « Et que désires-tu que je dessine ? »

« Mes amis, » répondit Hubert.

« Mais quels amis ? » demanda Ludovic.

« Tous, » répondit Hubert. « Tous si c'est possible. Sur le même dessin. »

Au bout d'une semaine Ludovic termina le dessin. Tous les amis s'y trouvaient.

Marcel l'hippopotame, Caramelle l'éléphante, Richard le crocodile, Tanami le zèbre, Zographe la grenouille, Maximilien le babouin, Ludovic le pélican, tous sans exception.

« Quel beau dessin, » a dit Marcel, lorsqu'il a rendu visite à Hubert. « Je vais t'aider à l'accrocher au mur. »

Hubert a cherché un clou, et Marcel a enfilé un gantelet de fer. On sait que les hippopotames n'enfoncent pas les clous avec un marteau mais avec un gantelet de fer.

« Où donc ? » demanda Marcel.

« Ici, » indiqua Hubert.

Marcel plaça le clou et pressa.

Boum ! Le mur fut transpercé. Un grand trou apparut.

« Oh là là ! » dit Marcel. « Je t'ai défoncé le mur. »

« Hum, ça fera une fenêtre en plus, » dit Hubert. « La vue est belle ? »

Hubert tendit la tête à travers le trou. Il aperçut la route. Caramelle l'éléphante était en train de marcher.

« Bonjour Hubert, » dit-elle en lui faisant signe.

Marcel dit « A la place du dessin tu peux avoir un trou au mur. Ainsi tu pourras toujours voir un ami en train de passer par là. »

« Oui, » dit Hubert. « En vérité la plus belle image, c'est bien celle de l'ami qui se promène par ici. »

Et il posa le dessin de Ludovic le pélican sur l'étagère de la bibliothèque.

Venir en aide

C'était un mercredi.

« Partons aider quelqu'un, » a dit Hubert.

« Partons, on trouvera bien quelqu'un, » dit Marcel.

Et ils sont partis.

Zographe la grenouille se creusait la tête pour trouver un moyen d'atteindre un nénuphar qui s'éloignait toujours plus de la berge et sur lequel il avait oublié son saxophone. A ce moment précis, Hubert et Marcel s'élancèrent dans la petite rivière. Le niveau de l'eau s'éleva, et le nénuphar glissa presque jusqu'à la berge. Hop ! Zographe la grenouille sauta sur le nénuphar, et récupéra son saxophone. Entretemps Hubert et Marcel avaient déjà atteint l'autre rive.

Ce même jour, Maximilien le babouin préparait de la confiture. Il avait déjà cueilli toutes les mirabelles, sauf celles qui restaient inaccessibles sur les branches les plus fines et les plus éloignées. A ce moment précis, Hubert et Marcel déambulèrent avec lenteur. Comme le chemin était étroit, Hubert heurta l'arbre par mégarde. Pim ! Poum ! Pam ! Les mirabelles tombèrent derrière lui. « Je suis bien maladroit » se dit Hubert.

Lorsque Maximilien revint, il se demanda comment les mirabelles avaient bien pu tomber à terre toutes seules. Puis il prépara deux pots de confiture en plus.

Et encore ce même jour, Sophie, Thérèse et Rebecca les cigales s'efforçaient d'arranger leur terrain de football, afin de pouvoir un peu taper dans la balle. Mais il n'y avait rien à faire. La terre était tellement molle que leurs pattes s'enfonçaient jusqu'aux chevilles et même au-delà. Sur un tel terrain, il n'est pas possible de taper dans la balle. Et à ce moment précis, Hubert et Marcel sont arrivés. Boumf, bamf ! Et ils poursuivirent leur marche.

« Trilili ! » Stridulèrent les cigales. « Le terrain est aplani, le terrain est aplani ! »

Hubert et Marcel marchaient le long de la petite rivière quand ils rencontrèrent Ludovic le pélican. Il était en train de peindre un trio acrobatique de grèbes. Patricia la petite corneille les observait.

« Bonjour, » saluèrent Hubert et Marcel.

« Bonjour, » dit Patricia les saluant en retour. Mais Ludovic et les grèbes étaient trop occupés pour apercevoir quelqu'un d'autre.

Le soir venu, Hubert et Marcel se tenaient assis sous le platane et jetaient dans l'eau des boulettes de boue.

« N'est-ce-pas étrange, » dit Marcel, « toute la journée nous avons parcouru la campagne et cherché à venir en aide à quelqu'un, et puis rien. Nous n'avons même pas aidé une seule personne. »

« Peut-être sommes-nous trop maladroits pour ce genre de choses, » rétorqua Hubert.

Sur ce, arriva à tire d'aile Isolde la corneille. « Auriez-vous aperçu la petite Patricia ? »

« Bien sûr, » dit Marcel, « elle observe Ludovic en train de peindre, là-bas près du ruisseau. »

« Merci ! Merci ! » Croassa Isolde avant de s'envoler.

« Bon, nous avons quand même aidé quelqu'un, » dit Hubert.

« En effet », confirma Marcel.

Puis ils se souhaitèrent bonne nuit et allèrent se coucher satisfaits.

Die Weisheit der Nilpferde

Translated by Daniela Kocmut

Contact of the translator: daniela_kocmut@hotmail.com

Ein Strauß aus lauter Reimen

Die beiden Nilpferde Hubert und Marcel saßen unter einer Platane und warfen Schlammbällchen ins Wasser.

„Oh wie gern ich ein Gedicht zusammenstellen würde“, sagte Marcel.

„Kann ich dir dabei helfen?“ fragte Hubert.

„Ja, weißt du denn, was das ist, ein Gedicht?“ fragte Marcel.

„Tja, ich glaube nicht“, antwortete Hubert.

Dann saßen die zwei Nilpferde weiterhin still da und warfen wieder Schlammbällchen ins Wasser.

„Ein Gedicht ist so ein Strauß aus lauter Reimen“, erklärte Marcel nach einiger Zeit.

„Und was ist das, ein Reim?“ fragte Hubert.

„Ein Reim ist zum Beispiel Salat – Spinat“, antwortete Marcel.

„Was ist der Reim, Salat oder Spinat?“

„Beides ist ein Reim. Salat reimt sich mit Spinat, verstehst du?“

„Aha“, sagte Hubert „jetzt verstehe ich.“

Zu Mittag standen sie auf und sagten zur Platane: „Na dann, auf Wiedersehen und alles Gute.“ Und sie marschierten davon.

Am Abend klopfte Hubert bei Marcel zu Hause an.

„Schau“, sagte er „ich weiß nicht, ob es dir gefallen wird, aber mir ist es gelungen, so ein Gedicht zusammenzustellen.“

Hubert hielt in seinen Händen ein Büschel Gras und einen Kopf Salat und zwei Lauchstangen und drei Karotten und etwas Spinat und Petersilie. Alles schön zu einem großen Strauß zusammengebunden, sowohl Salat als auch Spinat.

„Du bist ein richtiger Freund“, sagte Marcel und lud Hubert ins Wohnzimmer ein.

„Ich weiß nicht, ob sonst noch jemand so ein gutes Gedicht zusammenstellen könnte“, sagte Marcel, als sie auch noch das letzte Petersilienblatt verputzt hatten.

Wie breit ist der Sommer

Hubert und Marcel standen im Fluss unter der Platane und betrachteten die Sonne.

„Was denkst du, wie breit ist der Sommer?“ fragte Hubert.

„Was weiß ich, sehr“, entgegnete Marcel.

„Sollen wir ihn abmessen?“ fragte Hubert.

„Und wie willst du ihn abmessen?“ fragte Marcel.

„Mit einem Zollstock und einem Regenschirm“, erklärte Hubert.

„Aha“, sagte Marcel „ich habe einen Regenschirm.“

„Und ich habe einen Zollstock“, sagte Hubert.

Am nächsten Tag steckten sie den Regenschirm neben dem Fluss in die Erde und maßen ab, wie lang sein Schatten war. Einen Tag später vermaßen sie ihn wieder

und am Tag darauf wieder und machten viele Tage so weiter. Sie maßen vormittags und sie maßen nachmittags. Sie schwitzten und schwitzten noch mehr. Sie vermaßen unaufhörlich.

Dann fiel ein Regentropfen auf den Schirm.

„Es hat angefangen zu regnen“, sagte Marcel „der Sommer ist vorbei.“

„Dann sind wir fertig“, sagte Hubert.

„Ich bin ziemlich erledigt“, sagte Marcel.

„Jetzt können wir uns ausruhen. Wie viel haben wir denn abgemessen?“

„Zweihundertsiebzehn Meter und fünfundvierzig Zentimeter“, sagte Hubert.

„Na, jetzt weißt du endlich, wie breit der Sommer ist“, sagte Marcel, als sie unter dem Regenschirm nach Hause marschierten. „Bist du zufrieden?“

„Ja“, meinte Hubert.

Und fügte nach einiger Zeit hinzu: „Und was glaubst du, wie hoch ist der Winter?“

Ein Bild mit Freunden

Hubert, das Nilpferd, stand vor dem Atelier des Pelikans Ludwig.

„Ludwig, würdest du mir ein Bild malen?“ fragte er ihn.

„Würde ich“, sagte Ludwig. „Was hättest du denn gerne auf dem Bild?“

„Meine Freunde“, antwortete Hubert.

„Und welche Freunde?“ fragte Ludwig.

„Alle“, antwortete Hubert. „Wenn es geht, alle. Alle auf ein Bild.“

Eine gute Woche später hatte Ludwig das Bild fertig. Alle Freunde waren darauf. Marcel, das Nilpferd, Karmela, die Elefantin, Richard, das Krokodil, Tanami, das Zebra, Alexandros, der Frosch, Maximiliane, die Pavianin, Ludwig, der Pelikan, einfach alle.

„Was für ein schönes Bild“, sagte Marcel, als er zu Hubert auf Besuch kam. „Ich werde dir helfen, es aufzuhängen.“

Hubert suchte einen kleinen Nagel, während Marcel einen beschlagenen Handschuh anzog. Es ist allgemein bekannt, dass Nilpferde Nägel nicht mit einem Hammer einschlagen, sondern mit einem beschlagenen Handschuh.

„Und wohin?“ fragte Marcel.

„Hierhin“, zeigte Hubert.

Marcel legte den Nagel an und holte aus.

Bampf! Die Wand war durchschlagen. Ein großes Loch starrte den beiden entgegen.

„Ups!“ sagte Marcel. „Ich habe ein Loch in deine Wand geschlagen.“

„Hm, noch ein Fenster“, sagte Hubert. „Was ist denn zu sehen?“

Hubert streckte seinen Kopf durch das Loch. Er erblickte die Straße. Darauf marschierte Karmela, die Elefantin.

„Hallo, Hurbert“, sagte sie und winkte ihm.

Marcel sagte: „Statt des Bildes kannst du einfach dieses Loch in der Wand haben. So wirst du immer den Freund sehen, der gerade vorbei geht.“

„Ja“, sagte Hubert. „Eigentlich ist ein Freund, der gerade vorbeigeht, das schönste Bild.“

Das Bild das Ludwig, der Pelikan, gemalt hatte, stellte er auf das Bücherregal.

Hilfe

Es war ein Mittwoch.

„Gehen wir jemandem helfen“, sagte Hubert.

„Gehen wir, wir werden schon jemanden finden“, sagte Marcel.

Und sie marschierten los.

Alexandros, der Frosch, grübelte gerade, wie er auf das Seerosenblatt springen könnte, das sich immer weiter vom Ufer entfernte und auf dem er sein Saxophon vergessen hatte. Genau in dem Moment wateten Hubert und Marcel in den Fluss hinein. Die Wasseroberfläche hob sich und das Seerosenblatt kam beinahe ans Ufer geschwommen. Hopp! Alexandros, der Frosch, hüpfte auf das Blatt und hatte sein Saxophon wieder. Hubert und Marcel waren in der Zwischenzeit schon am anderen Ufer angekommen.

Maximiliane, die Pavianin, kochte an jenem Tag Marmelade ein. Sie hatte schon fast alle Pflaumen gepflückt, konnte allerdings nicht an die dünnsten und entferntesten Äste gelangen. Genau in dem Moment kamen Hubert und Marcel langsam anmarschiert. Weil der Weg schmal war, streifte Hubert versehentlich den Baum. Pick! Pock! Pack! fielen die Pflaumen hinter ihm auf den Boden. „Nanu, wie ungeschickt ich bin“, sagte Hubert zu sich.

Als Maximiliane aus ihrem Häuschen kam, wunderte sie sich, wie die Pflaumen von allein auf den Boden gefallen sein konnten. Dann kochte sie noch zwei Gläser Marmelade.

Und genau an jenem Tag bemühten sich die Heuschrecken Sofia, Theresa und Rebekka das Fußballfeld zu ebnen, um Fußball spielen zu können. Aber es wollte ihnen nicht und nicht gelingen. Die Erde war so locker, dass ihre kleinen Füßchen bis zu den Knöcheln einsanken und noch tiefer. Auf so einem Spielfeld kann man keinen Ball kicken. Genau in dem Moment kamen Hubert und Marcel vorbei. Humps, dumps! Und sie marschierten weiter.

„Juhuu!“ piepsten die Heuschrecken. „Das Spielfeld ist festgetreten! Das Spielfeld ist festgetreten!“

Hubert und Marcel marschierten am Fluss entlang und trafen Ludwig, den Pelikan. Er porträtierte gerade ein Akkrobatentrio von Lappentauchern. Die kleine Dohle Patrizia sah ihnen dabei zu.

„Hallo“, grüßten Hubert und Marcel.

„Hallo“, grüßte Patrizia zurück. Ludwig und die Lappentaucher waren zu beschäftigt, um überhaupt jemanden zu bemerken.

Am Abend saßen Hubert und Marcel unter der Platane und warfen Schlammbällchen ins Wasser.

„Ist es nicht komisch“, sagte Marcel „wir sind den ganzen Tag herumgegangen und haben geschaut, wem wir hätten helfen können, und nichts. Nicht einmal einem Einzigen konnten wir behilflich sein.“

„Vielleicht sind wir zu ungeschickt für so was“, meinte Hubert.

Da kam die Dohle Isolde angeflogen. „Habt ihr vielleicht die kleine Patrizia gesehen?“

„Haben wir tatsächlich“, sagte Marcel „sie beobachtet Ludwig beim Malen dort am Fluss.“

„Danke! Danke!“ zwitscherte Isolde und flog davon.

„Na, wir haben ja doch jemandem geholfen“, sagte Hubert.

„Ja, das haben wir“, stimmte Marcel zu.

Dann wünschten sie einander gute Nacht und gingen zufrieden schlafen.

Nilpferdweisheiten

Translated by Sebastian Walcher

Contact of the translator: sebastian.walcher@gmx.at

Ein Strauß aus Reimen

Die beiden Nilpferde Hubert und Marcel saßen unter einer Platane und warfen Schlammkügelchen ins Wasser.

„Wie gerne würde ich ein Gedicht zusammenstellen“, sagte Marcel.

„Kann ich dir dabei helfen?“ fragte Hubert.

„Ja, weißt du denn was das ist, ein Gedicht?“ meinte Marcel.

„Tja, ich glaube nicht“, antwortete Hubert.

Dann verstummten sie und warfen wieder Schlammkügelchen ins Wasser.

„Ein Gedicht ist so ein Strauß, nur aus Reimen“, erklärte Marcel nach einiger Zeit.

„Und was ist das, ein Reim?“ fragte Hubert.

„Ein Reim ist z.B. Spinat – Salat?“

antwortete Marcel.

„Was ist der Reim, Spinat oder Salat?“

„Beides ist ein Reim. Spinat reimt sich mit Salat, verstehst du?“

„Aha“, sagte Hubert, „jetzt verstehe ich.“

Am Nachmittag standen sie auf und sagten zur Platane: „Noch viel Erfolg und adieu.“ Und gingen.

Am Abend klopfte Hubert bei Marcel zu Hause an.

„Schau her“, sagte er, „ich weiß nicht, ob es dir gefällt, aber mir ist es gelungen so ein Gedicht zusammenzustellen.“

Hubert hielt in seinen Händen ein Büschel Spinat, einen Kopf Salat und ein Krautkopf und zwei Stangen Lauch und drei Karotten und Petersilie. Alles zusammen zu einem großen Strauß gebunden, Spinat und Salat.

„Du bist ein wahrer Freund“, meinte Marcel und lud Hubert ins Wohnzimmer.

„Ich weiß nicht, ob noch jemand ein so gutes Gedicht zusammenstellen könnte“, sagte Marcel, als sie auch noch das letzte Blatt Petersilie aufaßen.

Wie breit ist der Sommer

Hubert und Marcel standen unter der Platane im Bach und betrachteten die Sonne.

„Was meinst du, wie breit ist der Sommer?“ fragte Hubert.

„Was weiß denn ich? Sehr“, antwortete Marcel.

„Sollen wir ihn messen?“ fragte Hubert.

„Wie könnten wir ihn denn messen?“ fragte Marcel.

„Mit einem Metermaß und einem Regenschirm“, erklärte Hubert.

„Aha“, sagte Marcel, „ich habe einen Regenschirm.“

„Und ich ein Metermaß“, rief Hubert.

Am nächsten Tag steckten sie am Bach den Regenschirm in die Erde und maßen ab, wie lang sein Schatten war. Am folgenden Tag maßen sie ihn wieder, am Tag darauf

auch und so ging das viele Tage. Sie maßen vormittags und sie maßen nachmittags. Sie schwitzten und schwitzten aufs Neue. Sie maßen ständig.

Dann fiel ein Tropfen auf den Regenschirm.

„Es hat begonnen zu regnen“, sagte Marcel, „der Sommer ist zu Ende.“

„Dann sind wir fertig“, meinte Hubert.

„Ich bin ganz schön müde“, sagte Marcel.

„Jetzt können wir uns ausruhen. Wie viel haben wir denn gemessen?

„Zweihundertsiebzehn Meter und fünfundvierzig Zentimeter“, sagte Hubert.

„Na endlich, jetzt weißt du, wie breit der Sommer ist“, sagte Marcel, als sie unter dem Schirm nach Hause stapften. „Bist du zufrieden?“

„Ja“, sagte Hubert.

Nach einiger Zeit fügte er hinzu: „Was meinst du, wie hoch ist der Winter?“

Bild mit Freunden

Das Nilpferd Hubert stand vor dem Atelier von Pelikan Ludwig.

„Ludwig, würdest du mir ein Bild malen?“ fragte er ihn.

„Würde ich“, sagte Ludwig. „Was soll ich dir denn malen?“

„Meine Freunde“, antwortete Hubert.

„Welche Freunde denn?“ fragte Ludwig.

„Alle“, antwortete Hubert. „Alle, wenn du kannst. Auf ein Bild.“

Nach einer knappen Woche hatte Ludwig das Bild fertig. Alle Freunde waren darauf. Das Nilpferd Marcel, die Elefantendame Karmela, das Krokodil Richard, das Zebra Tanami, der Frosch Sograf, die Paviandame Maximiliana, der Pelikan Ludwig, einfach alle.

„Wie schön das Bild ist“, sagte Marcel, als er auf Besuch zu Hubert kam. „Ich werde dir helfen es aufzuhängen.“

Hubert suchte einen kleinen Nagel und Marcel zog sich einen beschlagenen Handschuh an. Es ist bekannt, dass Nilpferde Nägel nicht mit einem Hammer einschlagen, sondern mit einem beschlagenen Handschuh.

„Wohin denn?“ fragte Marcel.

„Hierher“, zeigte Hubert.

Marcel platzierte den Nagel und holte aus.

Rumms! Die Wand brach ein. Ein großes Loch entstand.

„Hoppla!“ sagte Marcel. „Ich habe deine Wand zerschmettert.“

„Hm, noch ein Fenster“, sagte Hubert. „Was sieht man denn?“

Hubert steckte seinen Kopf durch das Loch. Er sah auf die Straße. Dort stapfte die Elefantendame Karmela.

„Hallo, Hubert“, sagte sie und winkte ihm zu.

Marcel sagte: „Anstatt des Bildes kannst du einfach das Loch in der Wand haben. So wirst du immer einen Freund sehen, der vorrübergeht.“

„Ja“, sagte Hubert „eigentlich ist ein Freund, der vorrübergeht, das schönste Bild“, und stellte das Bild von Pelikan Ludwig auf das Bücherregal.

Hilfe

Es war Mittwoch.

„Lass uns jemandem helfen“, sagte Hubert.

„Gehen wir, wir werden schon jemanden finden“, meinte Marcel.

Und sie gingen los.

Der Frosch Sograf überlegte, wie er auf das Seerosenblatt springen sollte, das sich immer weiter vom Ufer entfernte und auf dem er sein Saxofon vergessen hatte. Eben in diesem Moment wateten Hubert und Marcel in den kleinen Fluss. Das Wasser schwappte und das Seerosenblatt schwamm beinahe bis ans Ufer. Hopp! Der Frosch Sograf sprang auf das Blatt und hatte sein Saxofon wieder. Hubert und Marcel waren inzwischen schon am anderen Ufer.

Die Paviandame Maximiliana kochte an diesem Tag Marmelade ein. Sie hatte schon beinahe alle Ringlotten gepflückt, doch jene auf den dünnsten und am weitesten entfernten Ästen konnte sie nicht erreichen. Genau in diesem Moment kamen Hubert und Marcel anmarschiert. Weil der Weg eng war, streifte Hubert zufällig am Baum. Plipp! Plapp! Plopp! fielen die Ringlotten hinter ihm auf den Boden. „Ach bin ich ungeschickt“, sagte Hubert zu sich.

Als Maximiliana aus dem Haus kam, wunderte sie sich, wie denn die Ringlotten von alleine herabfallen konnten. Dann machte sie noch zwei Töpfchen Marmelade.

Und gerade an diesem Tag bemühten sich die Grashüpferinnen Sofia, Theresa und Rebekka ein Fußballfeld zu ebnen, damit sie ihren Ball kicken könnten. Doch es wollte ihnen nicht und nicht gelingen. Die Erde war so locker, dass ihre Beinchen bis zu den Knöcheln und noch tiefer einsanken. Auf so einem Feld kann man keinen Ball kicken. Da kamen Hubert und Marcel vorbei. Stompf, stampf! Und sie marschierten weiter.

„Ihihi!“ pfiffen die Grashüpferinnen. „Der Fußballplatz ist festgestampft! Der Fußballplatz ist festgestampft!“

Hubert und Marcel trotteten am Fluss entlang und trafen den Pelikan Ludwig. Der malte ein akrobatisches Trio von Haubentauchern. Die kleine Dohle Patricia beobachtete sie.

„Servus“, grüßten Hubert und Marcel.

„Servus“, grüßte Patricia zurück. Ludwig und die Haubentaucher waren zu beschäftigt, um überhaupt jemanden zu bemerken.

Am Abend saßen Hubert und Marcel unter der Platane und warfen Schlammkügelchen ins Wasser.

„Ist das nicht komisch“, sagte Marcel, „den ganzen Tag sind wir umherspaziert und haben geschaut, ob wir jemandem helfen können, und nichts. Nicht einem einzigen konnten wir zur Hilfe kommen.“

„Vielleicht sind wir zu ungeschickt für so etwas“, antwortete Hubert.

In diesem Moment kam die Dohle Isolda geflogen. „Habt ihr vielleicht die kleine Patricia gesehen?“

„Haben wir tatsächlich“, sagte Marcel, „sie beobachtet Ludwig beim Malen, dort am Bach.“

„Danke! Danke!“ krächzte Isolda und flog davon.

„Na, haben wir also doch jemandem geholfen“, sagte Hubert.

„Also doch“, pflichtete ihm Marcel bei.

Dann wünschten sie einander gute Nacht und gingen zufrieden schlafen.

A vízilovak bölcsessége

Translated by György Lukács

Contact of the translator: lukacs.gyorgy@ymail.com

Egy csokornyi rím

Hubert és Marcell, a két viziló a platán alatt üldögélt és sárgolyókat dobált a vízbe.

„Milyen jó lenne írni egy verset,” mondta Marcell.

„Segíthetek?” kérdezte Hubert.

„Tudod-e, hogy mi az a vers?” tette fel a kérdést Marcell.

„Hát, azt hiszem, hogy nem”, válaszolta Hubert.

Aztán némán ültek tovább és dobálták a sárgolyókat.

„A vers az egy csokor, ami csupa rím,” magyarázta egy kis idő elteltével Marcell.

„És mi az a rím?” kérdezte Hubert.

„Mi a rím, fű vagy zöldségszerű?”

„Mindkettő rím. A fű rímmel azzal, hogy zöldségszerű, érted?”

„Aha,” mondta Hubert, „most már értem.”

Délben felkeltek és így szóltak a platánhoz: „Na, sok sikert.” És elmentek.

Este Hubert bekopogtatott Marcellhez.

„Nézdz”, mondta, „nem tudom, hogy tetszeni fog-e, de sikerült írnom egy verset.”

Hubert mancsában egy csokor fűvet, egy kelkáposztát, egy fej káposztát, két pöréhagymát, három répát és petrezselymet tartott. Az egész egy hatalmas csokorba volt kötve, együtt a fű és a zöldség.

„Te igaz barát vagy,” mondta Marcell és a nappalijába invitálta Hubertet.

„Nem tudom, hogy bárki más össze tudna-e állítani egy ilyen jó verset,” mondta Marcell, miután megették az utolsó szál petrezselyemlevelet is.

Milyen széles a nyár

Hubert és Marcell a patakban álltak a platánfa alatt és nézték a Napot.

„Mit gondolsz, milyen széles a nyár?” kérdezte Hubert.

„Nem tudom, nagyon,” válaszolta Marcell.

„Megmérjük?” kérdezte Hubert.

„Hogyan mérjük meg?” kérdezte Marcell.

„Mérőszalaggal és esernyővel,” magyarázta Hubert.

„Aha,” mondta Marcell, „nekem van egy esernyőöm.”

„Nekem meg van mérőszalagom,” mondta Hubert.

Másnap a patak mellett a földe szúrták az esernyőt és megmérték az árnyékát. Egy nappal később ismét megmérték, majd jó néhány napon át folytatták a mérést. Délelőtt és délután is mértek. Izzadtak és egyre csak izzadtak. Egyfolytában mértek.

Aztán az esernyőre hullott egy esőcsepp.

„Eleredt az eső,” mondta Marcell, „vége a nyárnak.”

„Akkor befejeztük,” mondta Hubert.

„Én eléggé elfáradtam,” mondta Marcell.

„Most lepihenhetünk. Nade mennyit mértünk?”

„Kétszáztizenhét méter és negyvenöt centiméter,” mondta Hubert.

„Na, most végre tudod, hogy milyen széles a nyár,” mondta Marcell, miközben hazafelé sétáltak az esernyő alatt. „Elégedett vagy?”

„Igen,” mondta Hubert.

Nemsokára hozzátette: „Mit gondolsz, milyen magas a tél?”

Egy baráti kép

Hubert, a viziló Ludvik, a pelikán műterme előtt állt.

„Ludvik, rajzolnál nekem egy képet?” kérdezte.

„Persze,” mondta Ludvik. „És mit szeretnél, mit rajzoljak neked?”

„Barátokat,” válaszolta Hubert.

„Milyen barátokat?” kérdezte Ludvik.

„Az összeset,” válaszolta Hubert. „Az összeset. Egy képre.”

Jó egy hét múlva Ludvik elkészült a képpel. Az összes barát szerepelt rajta. Marcell, a viziló, Karmela, az elefánt, Richárd, a krokodil, Tanami, a zebra, Zograf, a béka, Maximiliána, a páviánlány, Ludvik, a pelikán, tényleg mindenki.

„Milyen szép kép,” mondta Marcell, amikor Hubertnél volt látogatóban. „Segítek felakasztani.”

Hubert keresett egy szöget, Marcell pedig felvette a patkolt kesztyűjét. Ismert tény, hogy a vizilók a szögeket nem kalapáccsal, hanem patkolt kesztyűvel szokták beverni.

„Hol legyen?” kérdezte Marcell.

„Itt”, mutatta Hubert.

Marcell odatartotta a szöget és rácsapott.

Bumm! A fal beszakadt. Nagy lyuk keletkezett rajta.

„Hoppá!” mondta Marcell. „Szétvertem a faladat.”

„Hm, még egy ablak,” mondta Hubert. „Merre lehet kilátni?”

Hubert kidugta a fejét a lyukon. Megpillantotta az utat, melyen Karmela, az elefánt lépdelt.

„Szia Hubert,” mondta és integetett.

Marcell megszólalt: „A kép helyett lehet egy lyukad a falon. Így minden láthatod valamelyik barátodat, aki erre jár.”

„Igen,” mondta Hubert. „Valójában az erre járó barát a legszebb kép.”

Ludvik, a pelikán képét pedig a könyvespolcon helyezte el.

Segítség

Szerda volt.

„Menjünk, segítsünk valakinek,” mondta Hubert.

„Menjünk, csak találunk valakit,” mondta Marcell.

És elmentek.

Zograf, a béka azon tanakodott, hogyan ugorjon rá a tavirózsára, mely egyre távolodott a parttól, ő pedig rajta felejtette a szaxofonját. Éppen ekkor gázolt a kis folyamba Hubert és Marcell. A vízszint ettől megnőtt, a tavirózsa majdnem a partig

emelkedett. Hopp! Zográf, a béka a tavirózsára ugrott és ismét a kezében tartotta a szaxofonját. Huber és Marcell ekkor már a másik parton haladt tovább.

Maximilijána, a pávián aznap lekvárt főzött. Már majdnem az összes ringlót leszedte, csak a legvékonyabb és legmagasabb ágakon maradt még néhány. Éppen ekkor jött arra Hubert és Marcell. Az út keskeny volt, ezért Hubert véletlenül nekiment a fának. Zitty-zutty! A ringlók mind lepotyogtak. „Jaj, de ügyetlen vagyok,” mondta magában Hubert.

Amikor Maximilijána kijött a házikóból, elcsodálkozott, hogyan eshettek le a ringlószilvák maguktól. Aztán főzött még két üveg lekvárt.

A kancák, Zsófia, Teréz és Rebeka éppen aznap döntöttek úgy, hogy kiegyengetik a focipályájukat, hogy labdázhassanak rajta, de nem jártak sikkerrel. A föld olyan puha volt, hogy bokáig süppedt a lábuk, olykor még annál is mélyebben. Ilyen pályán nem lehet labdázni. Éppen ekkor jelent meg Hubert és Marcell. Kipp-kopp! És már mentek is tovább.

„Juhuhú!” újjongtak a kancák. „A pálya le van döngölve! Le van döngölve a pálya!”

Hubert és Marcell a folyó mellett lépdelt, amikor összetalálkoztak Ludvikkal, a pelikánnal. Az éppen három búvármadárról készített képet. Patrícia, a kis csóka figyeleme őket.

„Szia,” köszöntek Hubert és Marcell.

„Szia,” válaszolta Patrícia. Ludvik és a búvármadarak túlzottan elfoglaltak voltak ahhoz, hogy bárkit is észrevehettek volna.

Este Hubert és Marcell a platánfa alatt ültek és sárgolyókat dobáltak a vízbe.

„Ez furcsa,” kezdte Marcell, „egész nap mászkáltunk és azt néztük, hogy kinek segíthetnénk, de semmi eredmény. Senkinék sem tudtunk segíteni.”

„Talán túl ügyetlenek vagyunk az ilyesmihez,” válaszolta Hubert.

Ekkor leszállt mellettük Izolda, a csóka. „Nem láttátok Patríciát?”

„De, láttuk,” mondta Marcell, „Ludvikot figyeli, ahogy fest, ott vannak a pataknál.”

„Köszönöm! Köszönöm!” csiripelte Izolda és elrepült.

„Na, legalább segítettünk valakinek,” mondta Hubert.

„Na, tényleg, végre,” tette hozzá Marcell.

Aztán jó éjszakát kívántak egymásnak, és elégedetten nyugovóra térték.

La saggezza degli ippopotami

Translated by Sabina Tržan

Contact of the translator: sabinat@libero.it

Un mazzo fatto di rime

Umberto e Marcello, i due ippopotami, stavano seduti sotto il platano e buttavano in acqua le palline di fango.

«Quanto mi piacerebbe comporre una poesia» disse Marcello.

«Posso aiutarti?» chiese Umberto.

«Ma sai cos'è una poesia?» disse Marcello.

«Ehm, credo di no» rispose Umberto.

E rimasero seduti in silenzio continuando a buttare in acqua le palline di fango.

«Una poesia è come un mazzo fatto di rime» gli spiegò Marcello dopo un po'.

«E che cos'è una rima?» chiese Umberto.

«Una rima è, per esempio, erbaggi – ortaggi» rispose Marcello.

«E qual è la rima, erbaggi o ortaggi?»

«Tutti e due sono la rima. Erbaggi fa rima con ortaggi, capisci?»

«Ecco» disse Umberto, «ora sì che capisco».

A mezzogiorno si alzarono e dissero al platano: «Arrivederci, allora, e buona fortuna». E se ne andarono.

La sera Umberto bussò alla porta di Marcello.

«Guarda, non so se ti piacerà, ma sono riuscito a comporre una poesia così».

Umberto teneva tra le zampe un mazzo di erbette, una testa di cavolo cappuccio, una piccola verza, due porri e tre carote e del prezzemolo. Tutto quanto legato per benino in un grande mazzo, erbaggi e ortaggi.

«Non credo che ci sia un altro in grado di comporre una poesia così buona» disse Marcello dopo che si erano mangiati anche l'ultima foglia di prezzemolo.

Quanto è larga l'estate

Umberto e Marcello stavano nel ruscello sotto il platano e guardavano il sole.

«Secondo te quanto è larga l'estate?» chiese Umberto.

«Che ne so, molto» gli rispose Marcello.

«Vuoi che la misuriamo?» chiese Umberto.

«E come la vorresti misurare?»

«Con un metro e un ombrello» spiegò Umberto.

«Ah» disse Marcello, «l'ombrelllo ce l'ho io».

«E io ho il metro» disse Umberto.

Il giorno dopo in riva al ruscello infilarono l'ombrelllo e misurarono la sua ombra. Il giorno seguente la misurarono di nuovo, e anche un altro giorno ancora e così per molti giorni. Misuravano la mattina e misuravano il pomeriggio, sudavano e di nuovo sudavano. Misuravano senza sosta.

E poi sull'ombrelllo cadde una goccia.

«Comincia a piovere» disse Marcello, «l'estate è finita».

«Allora abbiamo finito» disse Umberto.

«Mi sento abbastanza sfiancato» disse Marcello. «Adesso possiamo andare a riposare. Quanto abbiamo misurato?»

«Duecentodiciassette metri e quarantacinque centimetri» disse Umberto.

«Ecco, ora finalmente sai quanto è larga l'estate» disse Marcello mentre camminavano verso casa, sotto l'ombrellino. «Sei contento?»

«Sì» disse Umberto.

Dopo un po' aggiunse: «Secondo te, e l'inverno, quanto è alto?»

Il quadro con gli amici

L'ippopotamo Umberto si trovava di fronte allo studio del pellicano Ludovico.

«Ludovico, mi faresti un quadro?» gli chiese.

«Sì» disse Ludovico. «E cosa vuoi che ti disegni?»

«Gli amici» rispose Umberto.

«E quali amici?» chiese Ludovico.

«Tutti» rispose Umberto. «Tutti quanti, se puoi. In un quadro solo».

Una settimana dopo Ludovico terminò il suo quadro. E sul quadro c'erano tutti gli amici. L'ippopotamo Marcello, l'elefantessa Carmela, il coccodrillo Riccardo, la zebra Tanami, il ranocchio Zenobio, il babbuino Massimiliano, il pellicano Ludovico, proprio tutti.

«Che bel quadro» disse Marcello quando venne a trovare Umberto. «Ti aiuterò ad appenderlo».

Umberto trovò un chiodino, e Marcello si infilò il guanto ferrato. È noto che gli ippopotami i chiodi non li piantano con il martello ma lo fanno con il guanto ferrato.

«E dove?» chiese Marcello.

«Qua» indicò Umberto.

Marcello sistemò il chiodino e mollò il colpo.

Tonfete! Il muro si sfondò. In mezzo comparve un grande buco.

«Ops!» disse Marcello. «Ti ho rotto il muro».

«Hmm, un'altra finestra» disse Umberto. «Che cosa si vede?»

Umberto infilò la testa nel buco e guardò fuori. Vide la strada. Ci camminava l'elefantessa Carmela.

«Ciao Umberto» disse e salutò con la zampa.

Marcello disse: «Al posto del quadro puoi semplicemente avere il buco nel muro. Così potrai sempre vedere qualche amico passare».

«È vero» disse Umberto. «In effetti, vedere l'amico che passa è il quadro più bello».

E sistemò il quadro del pellicano Ludovico sullo scaffale dei libri.

L'aiuto

Era mercoledì.

«Andiamo ad aiutare qualcuno» disse Umberto.

«Andiamo, qualcuno lo troveremo» disse Marcello.

E andarono.

Il ranocchio Zenobio rimuginava su come saltare sopra la ninfea che si stava allontanando sempre di più dalla riva: ci aveva lasciato il suo sassofono. In quello stesso momento nel fiumiciattolo entrarono Umberto e Marcello. La superficie dell'acqua si alzò e la ninfea navigò quasi fino alla riva. Oplà! Il ranocchio Zenobio saltò sulla ninfea e di nuovo aveva il suo sassofono. Umberto e Marcello nel frattempo erano già sull'altra sponda.

Il babbuino Massimiliano quel giorno faceva la marmellata. Aveva già raccolto quasi tutte le susine, tranne quelle sui rami più fini e più lontani che non poteva raggiungere. In quello stesso momento, con la loro camminata lenta passarono di lì Umberto e Marcello. Il sentiero era stretto e Umberto senza volere strusciò contro l'albero. Tic! Toc! Tac! Le susine caddero in terra dietro di lui. «Che imbranato che sono!» si disse Umberto.

Quando Massimiliano uscì dalla casetta rimase stupefatto nel vedere che tutte le susine erano cadute da sole. E fece altri due vasetti di marmellata.

In quello stesso giorno le cavallette Sofia, Teresa e Rebecca cercavano di spianare il terreno per il campo di calcio, per poter giocare a palla. E in nessun modo ci riuscivano. Il terreno era così morbido che le loro gambette sprofondavano fino alle caviglie e oltre. Su un campo del genere non si può giocare a palla. In quello stesso momento passarono di lì Umberto e Marcello. Dumpy bumpa! E proseguirono la loro camminata.

«Ihihi!» fischiaron le cavallette. «Il campo è spianato! Il campo è spianato!»

Umberto e Marcello camminavano lungo il fiumiciattolo e incontrarono il pellicano Ludovico. Stava dipingendo il trio acrobatico dei tuffetti. La piccola cornacchia Patrizia li osservava.

«Ciao» salutarono Umberto e Marcello.

«Ciao» rispose al saluto Patrizia. Ludovico e i tre tuffetti erano troppo indaffarati per poter accorgersi di qualcuno.

La sera Umberto e Marcello erano seduti sotto il platano e buttavano in acqua le palline di fango.

«Che strano» disse Marcello, «per tutto il giorno siamo andati in giro a cercare qualcuno da aiutare, e nulla. Non siamo stati di aiuto proprio a nessuno».

«Chissà, forse siamo troppo goffi per una cosa del genere» rispose Umberto.

In quello arrivò la cornacchia Isotta. «Avete visto per caso la piccola Patrizia?»

«Sì che l'abbiamo vista» disse Marcello, «sta osservando Ludovico dipingere, là in riva al ruscello».

«Grazie! Grazie!» gracchiò Isotta e volò via.

«Ecco che ce l'abbiamo fatta ad aiutare qualcuno» disse Umberto.

«Ce l'abbiamo fatta» annuì Marcello.

Dopodiché si augurarono una buona notte e andarono a dormire contenti.

Begemotų išmintis

Translated by Laima Masytė
Contact of the translator: masytel@yahoo.com

Puokštė, sudėta vien iš rimų

Begemotai Hubertas ir Marcelis sédėjo po platanu ir métė į vandenį purvo kukulius.

- Kaip norėčiau sukurti eiléraštį, – taré Marcelis.
- Ar galèčiau tau padéti? – pasiteiravo Hubertas.
- O ar žinai, kas yra eiléraštis? – paklausé Marcelis.
- Hm, turbūt nežinau, – atsaké Hubertas.

Ir begemotai toliau tylomis svaidé į vandenį purvo kukulius.

- Eiléraštis – tai tokia puokštė, sudėta vien iš rimų, – patyléjės paaiškino Marcelis.
- O kas yra rimas? – paklausé Hubertas.
- Rimas yra, pavyzdžiui, tai: „kmynai – žalumynai“, – pasaké Marcelis.
- Tai kuris yra rimas: „kmynai“ ar „žalumynai“?
- Abu kartu sudaro rimą. „Kmynai“ rimuoja su „žalumynai“, supranti?
- Aha, – atsaké Hubertas, – dabar suprantu.

Stojus vidudieniui begemotai atsikélė, taré platanui „Lik sveikas!“ ir nukulniavo.

Vakare Hubertas pabeldė į Marcelio duris.

- Pažvelk, – taré Hubertas, – nežinau, ar tau tai patiks, bet man pavyko sudėti tokį eiléraštį.

Hubertas laikė ištiesęs puokštę iš žalumynų ir daržovių: kmynų, petražolių, dvieju porų, gūžés kopūsto ir trijų morkų. Visos daržovės buvo gražiai surištos į didelę puokštę.

- Tu tikras draugas, – taré Marcelis ir pakvieté Hubertą į svetainę.
- Vargu, ar kas nors galėtų sudėti tokį nuostabų eiléraštį, – pasaké Marcelis, kai jiedu su Hubertu surupšnojo paskutinį petražolės lapą.

Kiek plati vasara

Hubertas ir Marcelis įbrido į po platanu čiurlenantį upokšnį ir įsisipitrėjo į saulę.

- Kaip manai, kiek plati yra vasara? – paklausé Hubertas.
- Hm, nežinau, ji begaliniai plati, – atsaké Marcelis.
- O gal išmatuokime? – pasiūlė Hubertas.
- O kaip tai galime padaryti? – susidomėjo Marcelis.
- Matuokliu ir skéčiu, – paaiškino Hubertas.
- Supratau, – taré Marcelis, – aš turia skétį.
- O aš – matuoklį, – pridūrė Hubertas.

Kitą dieną jiedu įsmeigė skéčių netoli upokšnio ir išmatavo jo šešėlio ilgi. Dar kitą dieną vėl išmatavo skéčio šešėli, paskui vėl išmatavo ir šitaip matavo daug dienų.

Matavo priešpiet ir po pietų. Matuodami vasaros plotį, begemotai Hubertas ir Marcelis net sukaisdavo. Dienų dienas jie vis matavo ir matavo vasaros plotį.

Vieną dieną ant skéčio nutiško lašas.

- Pradėjo lyti, – taré Marcelis, – vasara pasibaigė.

- Vadinasi, darbas baigtas, – pasakė Hubertas.
- Aš gerokai nusiplūkiau, – atsiduso Marcelis.
- Dabar galime ir atsipūsti. Kiek primatavome?
- Du šimtus septyniolika metrų keturiasdešimt penkis centimetrus, – atsakė Hubertas.
- Na, dabar pagaliau žinai, kiek plati vasara, – taré Marcelis, kai jiedu su Hubertu pasislėpę po skėčiu žingsniavo namo.
- Ar tu patenkintas?
- Taip, – atsakė Hubertas.
- Netrukus pridūrė:
- Kaip manai, kiek aukšta yra žiema?

Draugų paveikslas

Begemotas Hubertas atėjo pas pelikaną Liudviką į dirbtuvės.

- Liudvikai, ar nutapytum man paveikslą? – pasiteiravo Hubertas.
- Žinoma, – atsakė Liudvikas. – Ką norėtum, kad tau nutapyciau?
- Draugus, – paprašė Hubertas.
- Kuriuos draugus? – paklausė Liudvikas.
- Visus, – taré Hubertas. – Visus, jei gali. Visus vienam paveiksle.

Po geros savaitės Liudvikas nutapė Hubertui paveikslą. Jame buvo nutapytí visi draugai: begemotas Marcelis, dramblė Karmela, krokodilas Ričardas, zebra Tanami, rupūžiukas Zografas, pavianė Maksimiliana, pelikanas Liudvikas, visi ligi vieno.

- Koks nuostabus paveikslas, – taré Marcelis, atėjės į svečius pas Hubertą. – Padésiu tau jį pakabinti.

Hubertas surado vinj, o Marcelis užsimovė pakaustytą pirštinę. Žinia, begemotai vinis kala ne plaktuku, o pakaustytą pirštine.

- Kur kabinisime? – paklausė Marcelis.
- Čia, – parodė Hubertas.

Marcelis pridėjo vinj ir užsimojo.

Bumbt! Siena sudundėjo. Joje žiojėjo didelė skylė.

- Vaje! – suriko Marcelis. – Pradaužiau tau sieną.
- Hm, dabar bus dar vienas langas, – pasakė Hubertas. – O koks vaizdas pro jį matyti? Jis iškišo galvą pro skylę. Išvydo gatvę. Ja žingsniavo dramblė Karmela.
- Sveikas, Hubertai, – pasisveikino ji ir pamojavo Hubertui.

Marcelis taré:

– Vietoj paveikslø dabar turi visą skylę sienoje. Todėl visada galési pamatyti kur jis pro šalį einantį draugą.

- Taip, – pritaré Hubertas, – Tiesą sakant, pro šalį einantis draugas yra pats nuostabiausias paveikslas.

O pelikano Liudviko nutapytąjį Hubertas pastaté ant knygų lentynos.

Pagalba

Buvo trečiadienis.

- Eikime kam nors padéti, – pasakė Hubertas.

– Eime, juk tikrai atsiras kas nors reikalingas mūsų pagalbos, – pritaré Marcelis. Ir jiedu nukurnéjo.

Rupūžiukas Zografas svarsté, kaip čia užsliuogus ant lelijos, kurioje jis pamiršo savo saksofoną ir kuri vis labiau tolo nuo kranto. Kaip tik tą akimirką į upelį įbrido begemotai Hubertas ir Marcelis. Vanduo pakilo, subangavo ir lelija priplauké mažne prie pat kranto. Opa! Rupūžiukas Zografas užšoko ant lelijos ir čiupo savo saksofoną. Tuo tarpu Hubertas su Marceliu jau buvo bepasiekiai kitą upelio krantą.

Tą dieną paviané Maksimiliana viré slyvienę. Ji buvo nuraškiusi beveik visas slyvas, jų liko tik ant liauniausiu ir atokiausiu šakelių, kurių negaléjo pasiekti. Kaip sykis tą akimirką atkulniavo Hubertas su Marceliu. Kadangi takelis buvo siauras, Hubertas netycia trenkési į medj. Bumbt! Bumbt! Bumbt! Žemén émë kristi slyvos.

– Koks aš nerangus, – taré Hubertas.

Išéjusi iš namelio Maksimiliana stebéjosi, kaip čia taip slyvos pačios galéjo nukristi ant žemés. Surinkusi jas, Maksimiliana išviré dar du stiklainius slyvienés.

Kaip tik šią dieną žiogés Zofija, Terézé ir Rebeka mégino išlyginti futbolo aikštélę, kad galéti spardytí sviedinj. Bet joms niekaip nesiseké. Žemé buvo tokia puri, kad žiogiu kojytés grimzdo iki pat blauzdų ir dar giliau. Tokioje aikštélėje neimanoma spardytí sviedinio. Kaip sykis pro šalį kulkšniavo Hubertas su Marceliu. Tup tup tup! Ir nužingsniavo sau toliau.

– Valiooo! – sušuko žiogés. – Štai aikštélė ir sulyginta! Štai aikštélė ir sulyginta!

Tuo tarpu Hubertas su Marceliu eidami palei upelį, sutiko pelikaną Liudviką. Šis tapé kranklių akrobatų trio. O mažoji kuosa Patricija juos stebéjo.

– Sveiki, – pasisveikino begemotai.

– Sveiki, – atsaké Patricija.

O Liudvikas ir krankliai buvo perdém susikaupę, kad ką nors pastebétu aplink save.

Vakare Hubertas ir Marcelis atsisédo po platanu ir émë métyti purvo kukulius į vandenį.

– Ar ne keista, – prataré Marcelis, – visą dieną vaikščiojom, dairémés, kam galéтурme padéti, ir nieko neišéjo. Taip niekam niekuo ir nepadéjome.

– Matyt, netinkame tokiems dalykams, – svarsté Hubertas.

Sulig šiaisiai žodžiais atskrido kuosa Izolda.

– Gal matéte mažają Patriciją?

– Taip, tikrai matéme, – pasaké Marcelis, – ji stebi, kaip Liudvikas ana ten prie upelio tapo.

– Ačiū! Ačiū! – kiaukteléjo Izolda ir nuléké.

– Na štai, bent kažkam padéjome, – pasaké Hubertas.

– Tikrai, – pritaré Marcelis.

Paskui begemotai palinkéjo vienas kitam labos nakties ir patenkinti nuéjo miegoti.

Înțelepciunea hipopotamilor

Translated by Eva Georgeta Catrinescu

Contact of the translator: eva.catrinescu@gmail.com

Un buchet compus numai din rime

Hipopotamii Hubert și Marcel stăteau sub un platan și aruncau cu bulgări de tină în apă.

»Tare mi-aș mai dori să compun o poezie«, zise Marcel.

»Nu vrei să-ți dau și eu o mână de ajutor?« întrebă Hubert.

»Păi tu știi ce-i aia o poezie?« zise Marcel.

»Hm, cred că nu,« răspunse Hubert.

Și apoi rămaseră o vreme șezând în tăcere, continuând să arunce cu bulgări de tină în apă.

»Poezia este un fel de buchet compus numai din rime«, îl lămuri într-un târziu Marcel.

»Dar ce-i aia o rimă?« întrebă Hubert.

»O rimă e, de pildă, nutrețuri-verdețuri,« răspunse Marcel.

»Și care-i rima, nutrețuri, sau verdețuri?«

»Rima sunt amândouă. Nutrețuri rimează cu verdețuri, pricepi?«

»Aha«, zise Hubert, »acum m-am lămurit.«

La amiază se ridicară în picioare și-i spuseră platanului: »Apoi rămas bun și mult noroc.« Și plecară.

Pe seară, Hubert trecu pe la Marcel pe-acasă.

»Uite, nu ștui dacă o să-ți placă, dar uite ce poezie am izbutit eu să compun.«

Hubert ținea în labă un mănușchi de ierburi, o căpățână de varză creață, două fire de praz, trei morcovi și o legătură de pătrunjel. Totul legat frumos, ca un buchet mare, nutrețuri și verdețuri.

»Tu ești un prieten adevărat,« zise Marcel și-l pofti pe Hubert în sufragerie.

»Nu ștui dacă mai există cineva care să fie-n stare să compună o poezie atât de bună,« zise Marcel, după ce terminară de mâncat și ultima frunză de pătrunjel.

Cât de lată este vara

Hubert și Marcel ședeaau în râu, la umbra unui platan și se uitau la soare.

»Ce zici? Oare, cât de lată o fi vara?« întrebă Hubert.

»Naiba știe, foarte,« i-o întoarse Marcel.

»Ce-ar fi s-o măsurăm?« întrebă Hubert.

»Cum s-o măsurăm?« întrebă Marcel.

»Cu un metru pliant și-o umbrelă« îl lămuri Hubert.

»Aha«, zise Marcel, »am eu o umbrelă.«

»Iar eu un metru pliant,« zise Hubert.

A doua zi înfipseră umbrela pe malul râului și măsurară cât de lungă era umbra pe care o lăsa. O zi mai târziu o măsurară din nou și-n ziua următoare iar – și au ținut-o

tot aşa mai multe zile la rând. Măsurau dimineaţa şi măsurau după-amiaza. Îi treceau toate apele de atâta măsurat. Şi măsurau fără întrerupere.

Apoi pe umbrelă căzu un strop de ploaie.

»A început să plouă,« zise Marcel, s-a terminat cu vara.«

»Păi atunci am terminat şi noi, grăi Hubert.

»Eu sunt de-a dreptul frânt de oboseală,« zise Marcel. »Acum putem să ne ducem şi noi să ne odihnim. La cât am ajuns cu măsurătoarea?«

»La două sute şaptesprezece metri şi patruzeci şi cinci de centimetri, « zise Hubert.

»Ei, acum ştii şi tu, în sfârşit, cât de lată-i vara,« spuse Marcel, în timp ce se îndreptau spre casă, adăpostindu-se sub umbrelă. »Eşti mulțumit?«

»Da,« zise Hubert.

După o vreme, adăugă: »Ce crezi, oare cât de înaltă o fi iarna?«

Tabloul cu prieteni

Hipopotamul Hubert se opri în faţa atelierului pelicanului Ludvik.

»Ludvik, n-ai vrea să-mi faci şi mie un tablou?« îi întrebă.

»Cum să nu« zise Ludvik. »Şi pe cine-ai vrea să înfăţişeze?«

»Pe prietenii mei,« îi replică Hubert.

»Pe care anume?« întrebă Ludvik.

»Pe toţi,« răspunse Hubert. »Pe toţi, dacă se poate. În acelaşi tablou..

Peste vreo săptămână, Hubert primi tabloul. Toţi prietenii se regăseau în el.

Hipopotamul Marcel, elefantiţa Karmela, crocodilul Rihard, zebra Tanami, broscoul Zograf, pavianca Maksimiliana, pelicanul Ludvik, absolut toţi.

»Ce tablou frumos,« zise Marcel, când veni în vizită la Hubert. »O să te-ajut să-l agăţi.«

Hubert se duse să caute un cui, iar Marcel îşi puse o mănuşă ferecată. După cum se ştie, hipopotamii nu bat cuiele cu ciocanul, ci cu o mănuşă ferecată.

»Unde-l pui?« întrebă Marcel.

»Aici,« îi arăta Hubert.

Marcel fixă cuiul şi dădu o lovitură.

Bum! Peretele se crăpă. Şi apăru o gaură mare.

»Aoleu!« zise Marcel. »Ți-am spart peretele.«

»Hm, încă o fereastră,« spuse Hubert. »Şi unde dă?«. Hubert scoase capul prin gaură. Şi văzu că dădea spre stradă. Pe unde tocmai trecea elefantiţa Karmela.

»Salut, Hubert,« îi zise, făcându-i cu mâna.

Marcel zise: »E mai bine să ai o gaură în perete, în loc de tablou. Aşa poți să vezi când trece vreun prieten pe-aici.«

»Da,« zise Hubert. »De fapt, un prieten care trece pe aici e cel mai frumos tablou.«

Iar tabloul făcut de pelicanul Ludvik fu aşezat pe raftul de cărţi.

O mână de ajutor

Era intr-o miercuri.

»Hai să ne ducem să dăm o mână de ajutor cuiva,« zise Hubert.

Şi duişii au fost.

Broscoiul Zograf își storcea creierii cum să facă să ajungă, dintr-o săritură, pe nufărul care se tot îndepărta de mal, pe care își uitase saxofonul.

Tocmai atunci nimeriră cu picioarele în pârâu Hubert și Marcel. Nivelul apei se ridică, iar nufărul ajunse, plutind, aproape de mal. Hop! Broscoiul Zograf sări pe nufăr și-și recuperă saxofonul. În vremea asta, Hubert și Marcel ajunseseră deja pe malul celălat.

În ziua cu pricina, Maksimiliana se pregătea să facă dulceață. Terminase de cules aproape toate renglottele, în afară de cele de pe crengile subțiri sau prea înalte, la care nu izbutea să ajungă. Chiar atunci trecură pe-acolo, umblând agale, Hubert și Marcel. Cum drumul era îngust, Hubert se izbi fără să vrea de copac. Poc! Pleosc! Trosc! se prăvăliră renglottele în urma lui. »Tare neîndemânatic mai sunt,« își zise Hubert.

Când ieși din casă, Maksimiliana se cruci că renglottele picaseră de la sine pe jos.

Și taman în ziua aia se găsiseră și lăcustele Sofia, Tereza și Rebeca să încerce să niveleze terenul de fotbal, ca să-i tragă o partidă. Dar nu le reușea defel. Pământul era aşa de afânat, încât piciorușele li se afundau nu doar până la glezne, ci chiar mai sus de ele. Pe un asemenea teren n-ai cum să șutezi. Chiar atunci trecură pe-acolo Hubert și Marcel. Bum! Dum! Bum! Își-și văzură de drum.

»Hihih!« chicotiră lăcustele. »Terenu-i bătătorit! Terenu-i bătătorit!«

Hubert și Marcel o luară pe lângă râu și se întâlniră cu pelicanul Ludvik.

Fotografia un trio acrobatic de cufundaci. Mica stăncuță Patricia îi urmărea cu mare atenție.

»Bună,« îi salutară Hubert și Marcel.

»Bună,« le răspunse Patricia. Ludvik și cufundaci erau prea ocupați ca să mai bagă în semă pe cineva.

Pe însurat, Hubert și Marcel se aşezară sub platan, de unde aruncau cu bulgări de tină în apă.

»Ce ciudat,« zise Marcel, »am umblat de colo-colo toată ziua, să vedem dacă n-am putea ajuta pe careva cu ceva, și nimic. N-am izbutit să dăm o mână de ajutor nimănui, nici măcar unei singure persoane.«

În vremea asta, stăncuța Izolda se apropie în zbor. »Ați văzut-o cumva pe micuța Patricia?«

»Păi să știi că chiar am văzut-o,« zise Marcel, »se uita la Ludvik cum pictează, acolo, lângă pârâu.«

»Mulțumesc! Mulțumesc!« cronicări Izolda și își luă zborul.

»Ei, uite că până la urmă tot am ajutat pe cineva,« zise Hubert.

»Chiar aşa,« întări Marcel.

După care își urără noapte bună și se duseră la culcare.

Mudrost nilskih konja

Translated by Jelena Budimirović

Contact of the translator: jelena.buda@gmail.com

Buket od samih rima

Nilski konji Hubert i Marcel sedeli su ispod platana i u vodu bacali čuftice od blata.

»Kako bih voleo da sastavim neku pesmu«, rekao je Marcel.

»Mogu li da ti pomognem?«, upitao je Hubert.

»Da li ti znaš šta je to pesma?«, rekao je Marcel.

»Hmm, mislim da ne«, odgovorio je Hubert.

Zatim su tihom sedeli i u vodu bacali kuglice od blata.

»Pesma je takav jedan buket od samih rima«, nakon nekog vremena objasnio je Marcel.

»A što je to rima?«, upitao je Hubert.

»Rima je recimo repa – šargarepa«, odgovorio je Marcel.

»Šta je rima, repa ili šargarepa?«

»I jedno i drugo. Repa se rimuje sa šargarepa, razumeš?«

»Aha«, rekao je Hubert, »tako već razumem.«

U podne su ustali i platanu rekli: »Pa, srećno i puno uspeha.« I otišli su.

Uveče je Hubert pokucao na vrata Marcelove kuće.

»Pogledaj«, rekao je, »ne znam da li će ti se svideti, ali meni je uspelo da sastavim jednu ovakvu pesmu.«

Hubert je u šapama držao snop šargarepe i još nešto repe. Tu je bio i luk beli i peršun celi, praziluk ceo i celera deo. Sve lepo povezano u velik buket repe i šargarepe.

»Ti si pravi prijatelj«, rekao je Marcel i pozvao Huberta u dnevnu sobu.

»Ne znam da li bi iko drugi umeo da sastavi ovako dobru pesmu«, rekao je Marcel kada su pojeli i poslednji listić peršuna.

Koliko široko je leto

Hubert i Marcel su stajali u potoku ispod platana i gledala u sunce.

»Šta misliš, koliko široko je leto?«, upitao je Hubert.

»Šta znam, veoma«, odgovorio je Marcel.

»A da ga izmerimo?«, upitao je Hubert.

»Kako misliš da ga izmerimo?«, upitao je Marcel.

»Pomoći lenjira i kišobrana«, pojasnio je Hubert.

»Aha«, rekao je Marcel, »ja imam kišobran.«

»A ja lenjir«, rekao je Hubert.

Sledećeg dana su pored potoka zaboli kišobran u zemlju i izmerili koliko je dugačka njegova senka. Sledećeg dana su je opet izmerili, i dan posle toga i tako mnogo dana.

Merili su prepodne i merili su popodne. Znojili su se i opet znojili. Merili su bez prestanka.

Onda je na kišobran pala kaplja.

»Počela je da pada kiša«, rekao je Marcel, »letu je kraj.«

»Onda smo završili«, rekao je Hubert.

»Ja sam prilično umoran«, rekao je Marcel. »Sada možemo da idemo da se odmaramo. A koliko smo izmerili?«

»Dvesta sedamnaest metara i četrdeset pet centimetara«, rekao je Hubert.

»Eto, sad konačno znaš koliko široko je leto«, rekao je Marcel dok su pod kišobranom hodali ka kući. »Jesi li zadovoljan?«

»Da«, rekao je Hubert.

Nakon nekog vremena, on dodade: »Šta misliš, koliko je visoka zima?«

Slika s prijateljima

Nilski konj Hubert stajao je ispred ateljea pelikana Ludvika.

»Ludviče, da li bi mi nacrtao jednu sliku?«, upitao ga je.

»Bih«, rekao je Ludvik. »A šta bi želeo da ti nacrtam?«

»Prijatelje«, uzvratio je Hubert.

»A koje prijatelje?«, upitao je Ludvik.

»Sve«, odgovori Hubert. »Sve, ako može. Na jednu sliku.«

Nakon dobrih nedelju dana Ludvik je završio sliku. Svi prijatelji bili su na njoj. Nilski konj Marcel, slonica Karmela, krokodil Rihard, zebra Tanami, žabac Zograf, pavijanka Maksimilijana, pelikan Ludvik, baš svi.

»Kako lepa slika«, rekao je Marcel kada je došao kod Huberta u goste. »Pomoći će ti da je okačiš.«

Hubert je potražio ekserčić, a Marcel je navukao potkovani rukavicu. Svi znaju da nilski konji ekserčice ne zakucavaju čekićem, već potkovanim rukavicom.

»A gde?«, upitao je Marcel.

»Ovde«, pokazao je Hubert.

Marcel je postavio ekserčić i zamahnuo.

Bum! Probio je zid. Nastala je velika rupa.

»Opala!«, rekao je Marcel. »Razbio sam ti zid.«

»Hm, još jedan prozor«, rekao je Hubert. »A kakav je pogled?«

Hubert je promolio glavu kroz rupu. Ugledao je ulicu. Njome je prolazila slonica Karmela.

»Zdravo, Huberte«, rekla je i mahnula mu.

Marcel je rekao: »Umesto slike, ovde možeš da imaš rupu u zidu. Tako ćeš uvek videti svoje prijatelje kada prolaze.«

»Da«, rekao je Hubert. »Zapravo je prijatelj u prolazu najlepša slika.«

A sliku pelikana Ludvika stavio je na policu za knjige.

Pomoć

Bila je sreda.

»Hajde da idemo nekome da pomognemo«, rekao je Hubert.

»Hajde, naći ćemo već nekoga«, rekao je Marcel.

I otišli su.

Žabac Zograf je mozgao kako da skoči na lokvanj na kome je zaboravio svoj saksofon. Lokvanj se sve više i više udaljavao od brega. Baš tada u rečicu su zagazili Hubert i Marcel. Površina vode se podigla, i lokvanj je doplivao skoro do brega. Hop! Žabac Zograf je skočio na lokvanj, i opet je imao svoj saksofon. Hubert i Marcel su tada već bili na drugom bregu.

Pavijanka Maksimilijana je tog dana kuvala marmeladu. Već je obrala skoro sve dženerike, samo one na najtanjam i najvišim granama nije mogla da dohvati. Baš tada putem su polako domarširali Hubert i Marcel. Pošto je put bio uzak, Hubert je slučajno okrznuo drvo. Pik! Pok! Pak! popadale su dženerike po zemlji iza njega. »Uh, što sam smotan«, rekao je Hubert.

Kada je Maksimilijana izašla iz svoje kućice, čudila se kako to da su dženerike same popadale na zemlju. Zatim je skuvala još dva lonca marmelade.

A baš tog dana su se skakavčice Zofija, Tereza i Rebeka trudile da poravnaju fudbalsko igralište, da bi mogle da šutiraju loptu. Ali, nije im uspevalo. Zemlja je bila tako rastresita da su im nožice propadale do članaka i još dublje. Na takvom igralištu se ne može šutirati lopta. Baš tada su prošli Hubert i Marcel. Comfa pomfa! I otkoračali su dalje.

»Ihihi!«, zapiskale su skakavčice. »Igralište je utabano! Igralište je utabano!«

Hubert i Marcel su koračali pored rečice i sreli pelikana Ludvika. On je slikao akrobatski trio gnjuraca. Mala čavka Patricija ih je posmatrala.

»Zdravo«, pozdravili su ih Hubert i Marcel.

»Zdravo«, otpozdravila je Patricija. Ludvik i gnjurci su bili suviše zauzeti da bi ikoga primetili.

»Zar to nije čudno«, rekao je Marcel, »eo dan smo hodali naokolo i gledali da li nekome možemo da pomognemo, i ništa. Nikom živom nismo mogli da priskočimo u pomoć.«

»Možda smo suviše smotani za tako nešto«, odgovorio je Hubert.

Utom je doletela čavka Izolda. »Jeste li videli malu Patriciju?«

»Jesmo, videli smo je«, rekao je Marcel, »posmatra Ludvika kako slika tamo pored potoka.«

»Hvala! Hvala!«, začavkala je Izolda i odletela.

»Eto, ipak smo nekome pomogli«, rekao je Hubert.

»Stvarno jesmo«, potvrđio je Marcel.

Tada su jedan drugom poželeti laku noć i otišli da spavaju.

La sabiduría de los hipopótamos

Translated by María Florencia Ferre

Contact of the translator: mariafferre@gmail.com

Un ramo de rimas

Los hipopótamos Huberto y Marcelo estaban sentados bajo un plátano y arrojaban al agua bolitas de barro.

“Cómo me gustaría componer algún poema”, dijo Marcelo.

“¿Puedo ayudarte?” preguntó Huberto.

“Pero... ¿sabés qué es un poema?” dijo Marcelo.

“Ah... creo que no”, contestó Huberto.

Y se quedaron sentados en silencio y siguieron arrojando al agua bolitas de barro.

“Un poema es como un ramo sólo de rimas”, aclaró Marcelo después de un rato.

“¿Y qué es una rima?” preguntó Huberto.

“Una rima es, digamos, pastura-verdura”, contestó Marcelo.

“¿Y cuál es la rima, la pastura o la verdura?”

“Ambas son la rima. Pastura rima con verdura, ¿entendés?”

“Aja”, dijo Huberto, “ahora ya entiendo”.

A mediodía se pararon y le dijeron al plátano: “Bueno, buena suerte y muchos éxitos.” Y se fueron.

Por la tarde Huberto golpeó a la puerta de lo de Marcelo.

“Mirá”, dijo, “no sé si te va a gustar, pero conseguí componer uno de esos poemas.”

Huberto tenía entre las patas un ramo de pastos y un repollo de Bruselas y una cabeza de repollo y dos puerros y tres zanahorias y perejil. Todo muy bien atado en un gran ramo, pastura y verdura.

“Sos un amigo de verdad”, dijo Marcelo y lo invitó a pasar al estar.

“No sé si alguien más habría sabido componer un poema tan bueno”, dijo Marcelo cuando terminaron de comer hasta la última hoja de perejil.

Qué tan ancho es el verano

Huberto y Marcelo estaban en el arroyo bajo el plátano mirando al sol.

“¿Qué te parece? ¿Qué tan ancho es el verano?” preguntó Huberto.

“¡Y... yo qué sé! ¡Mucho!” contestó Marcelo.

“¿Y si lo medimos?” preguntó Huberto.

“¿Y cómo lo voy a medir?” preguntó Marcelo.

“Con una cinta métrica y un paraguas”, aclaró Huberto.

“Aja”, dijo Marcelo, “yo tengo paraguas”.

“Y yo tengo cinta métrica”, dijo Huberto.

Al día siguiente abrieron el paraguas en el arroyo y midieron el largo de su sombra.

Un día más tarde volvieron a medirla y un día después también y así muchos días.

Medían por la mañana y medían por la tarde. Transpiraban y sudaban una y otra vez.

Medían sin cesar.

Después cayó una gota sobre el paraguas.
“Empezó a llover”, dijo Marcelo, “terminó el verano”.
“Entonces terminamos”, dijo Huberto.
“Estoy muy cansado”, dijo Marcelo.
“Ahora podemos ir a descansar. ¿Cuánto medimos?”
“Doscientos diecisiete metros con cuarenta y cinco centímetros”, dijo Huberto.
“Bueno, ahora por fin sabés hasta dónde llega el verano”, dijo Marcelo mientras iban a casa bajo el paraguas. “¿Estás satisfecho?”
“Sí”, dijo Huberto.
Y un rato después agregó: “¿Qué te parece? ¿Qué tan alto es el invierno?”

Un cuadro con los amigos

El hipopótamo Huberto llegó a la puerta del atelier del pelícano Ludovico.
“Ludovico, ¿me dibujás un cuadro?” le preguntó.
“Sí”, dijo Ludovico: “¿Qué te gustaría que te dibujara?”
“A los amigos”, contestó Huberto.
“¿A cuáles amigos?” preguntó Ludovico.
“A todos”, contestó Huberto. “A todos, si es posible. En un cuadro.”
Luego de una semana larga, Ludovico tenía el cuadro listo. Todos los amigos estaban en él. El hipopótamo Marcelo, la elefanta Carmela, el cocodrilo Ricardo, la cebra Tanami, la rana Zografos, la babuina Maximiliana, el pelícano Ludovico, todos juntos.
“Qué lindo cuadro”, dijo Marcelo cuando llegó de visita a lo de Huberto. “Te voy a ayudar a colgarlo.”
Huberto fue a colgar un clavito, y Marcelo se calzó un guante con herradura. Es sabido que los hipopótamos no clavan clavitos con el martillo, sino con un guante de hierro.
“¿Adónde?” preguntó Marcelo.
“Por acá”, señaló Huberto.
Marcelo puso el clavito y clavó.
¡Bum! La pared se hundió. Quedó un gran agujero.
“¡A la pucha!” dijo Marcelo. “Te rompé la pared”
“Mmm, otra ventana,” dijo Huberto. “¿Y qué se ve?”
Huberto sacó la cabeza por el agujero. Miró la calle. Pasó la elefanta Carmela.
“¡Salud, Huberto!” dijo, y lo saludó.
Marcelo dijo: “En lugar del cuadro podés tener nomás un agujero en el muro. Así siempre vas a poder ver a algún amigo que pasa caminando”.
“Sí”, dijo Huberto. “A decir verdad, ver pasar a un amigo es el cuadro más lindo.”
Y puso el cuadro del pelícano Ludovico en un estante de la biblioteca.

Ayuda

Era miércoles.
“Vamos a ayudar a alguien”, dijo Hubert.
“Vamos, a alguno vamos a encontrar”, dijo Marcelo.
Y se fueron.

La rana Zografos se preguntaba cómo cruzar hasta un nenúfar donde había olvidado su saxofón, que se alejaba cada vez más de la orilla. Justo entonces Huberto y Marcelo entraron en el agua. La superficie subió, y el nenúfar flotó casi hasta la orilla. ¡Hop! La rana Zografos saltó al nenúfar y tuvo de vuelta su saxofón. Huberto y Marcelo, entretanto, ya estaban a otro lado del riachuelo.

Ese día, la babuina Maximiliana estaba preparando mermelada. Ya había recogido casi todas las ciruelas, pero no podía alcanzar las que estaban en las ramas más finas y alejadas. Justo entonces pasaron por ahí Huberto y Marcelo. Como el camino era angosto, Huberto se resbaló por accidente sobre el árbol. ¡Paf! ¡Puf! ¡Paf! Cayeron las ciruelas al suelo detrás de él. “Qué torpe soy”, se dijo Huberto.

Cuando Maximiliana salió de su casita, la sorprendió cómo habían podido caer solas las ciruelas al suelo. Y entonces preparó dos ollas más de mermelada.

Y justo ese día las langostas Sofía, Teresa y Rebeca intentaban alisar la cancha de fútbol para poder patear la pelota. Pero no había caso, no lo conseguían. La tierra estaba tan blanda que las patitas se les enterraban hasta las ancas y aún más. En esta cancha no se puede patear la pelota. Y justo entonces pasaron por ahí Huberto y Marcelo. ¡Pum-pabum-pabum-pabum! Y siguieron su camino.

“Ji, ji, ji”, silbaron las langostas. “¡Apisonaron la cancha! ¡Apisonaron la cancha!”

Huberto y Marcelo pasaron por el riachuelo y se encontraron con el pelícano Ludovico. Estaba pintando a un trío de acrobáticos jilgueros. La calandria Patricia los miraba.

“¡Salud!” Saludaron Huberto y Marcelo.

“¡Salud!” Contestó Patricia. Ludovico y los jilgueros estaban demasiado ocupados como para advertir su presencia.

Por la tarde, Huberto y Marcelo se sentaron bajo el plátano y se pusieron a arrojar bolitas de barro al agua.

“Pero qué raro”, dijo Marcelo, “todo el día anduvimos dando vueltas y viendo si podíamos ayudar a alguien, y nada. No pudimos ir en ayuda de uno solo siquiera.”

“Tal vez somos demasiado torpes para eso”, contestó Hubert.

En eso llegó volando la calandria Isolda. “¿No vieron a la pequeña Patricia?”

“Sí, claro”, dijo Marcelo, “está mirando a Ludovico pintar, ahí en el arroyo.”

“¡Gracias! ¡Gracias!” Grajeó Isolda y se fue volando.

“Bueno, al menos ayudamos a una”, dijo Huberto.

“Y sí”, afirmó Marcelo.

Después se desearon las buenas noches y se fueron a dormir muy satisfechos.

List of Translators

STÉPHANE BALDECK (France)

Stéphane Baldeck studied Philosophy, Literature and History in Paris before passing an exam to teach Philosophy in secondary schools in France. Of Slovenian origin, he started translating Slovenian literature into French in 2011, initially focusing his work on the classic Slovenian author Ivan Cankar. He translated many of Cankar's short stories, as well as his famous drama *Hlapci (Les valets)* and short novel *Hlapec Jernej in njegova pravica (Le valet Jernej et son droit)*. He is also interested in children's literature and has already translated such classic Slovenian children's books as *Zvezdica Zaspanka (Dormette la petite étoile)* by Fran Milčinski-Ježek, *Kako so si Butalci omislili pamet (Comment les Nigaudains ont acquis du bon sens)*, *Laž in njen ženin (Mensongette et Fabulard)* by Fran Milčinski and *Škrat Kuzma dobi nagrado (Le lutin Tignon et sa récompense)* by Svetlana Makarović. He is currently translating Dušan Šarotar's novel *Biljard v Dobrayu (Billard à Dobray)*.

Contact: stephane_baldeck73@yahoo.com

BOŽIDAR BREZINŠČAK BAGOLA (Croatia)

Božidar Brezinščak Bagola was born in 1947 in Vrbišnica, in the district of Hum na Sutli, Republic of Croatia. He is a professor, poet, writer of prose fiction, an essayist and a translator. He attended high school in Zagreb, and the Faculties of Theology in Ljubljana, Zagreb, and Munich, as well as the Faculties of Philosophy in Munich and Belgrade. He has translated many significant texts from Slovenian and German. His literary work is in many ways determined by his bilingualism, or even trilingualism. He has capitalized on the communication gap between Slovenian and Croatian, using it as a poetic source for obsessive pursuit of self-consciousness. Bagola analyzes subjective gnoseology with its ultimate consequence being a perpetual, closed process of searching for one's own personality and existential nausea as a result of that process. Bagola has managed to build an entirely new autonomous poetics in the field of contemporary Croatian literature.

Contact: bozidar.brezinscak.bagola@kr.t-com.hr

JELENA BUDIMIROVIĆ (Serbia)

Jelena Budimirović graduated in Serbian language and literature from the Philological Faculty at the University of Belgrade, and is currently enrolled in an MA programme at the Slovenian Academy of Sciences and Arts. Her thesis is about political language in Serbian and Slovenian newspapers during socialism. She works in the translation sector at the Serbian Government's European Integration Office. Budimirović has many years of experience in translating from Slovenian and English into Serbian. She translates literature (*Nekropolja* by Boris Pahor), works from the humanities (*Zgodovina historične misli* by Dr. Oto Luthar, *Enciklopedija SOVA*, *Sodobna vegetarijanska kuhinja* by Nicola Graimes) and from economics and other sciences (*Ekonomija in kultura* by Dr. Milan Zver, *Inovacijski management* by Dr. Peter Stanovnik, *Poslovni moral* by Dr. Šime Ivanjko, etc.). She also works as a lecturer in Petnica Science Center and as a linguist-journalist on Radio Belgrade 2.

Contact: jelena.buda@gmail.com

AHMED BURIĆ (Bosnia and Herzegovina)

Well known as a poet and journalist, Ahmed Burić is also a translator from Slovenian: he has published the books *Oprosti, poezijo* with selected poems by Esad Babačić, *Namesto koga roža cveti* with selected poems of Vlado Kreslin, the novel *Čefuri, napolje* by Goran Vojnović, and the drama *Goli pijanist* by Matjaž Zupančič. He is currently working on Tadej Golob's novel *Svinjske nogice*. He collaborated with the Slovenian Book Agency and Traduki, promoting Slovenian literature in Bosnian-, Croatian- and Serbian-speaking countries. He is a columnist for www.radiosarajevo.ba, and he writes for several publications across South Eastern Europe. He lives and works in Sarajevo.

Contact: ahmedburic@gmail.com

EVA GEORGETA CATRINESCU (Romania)

Eva Georgeta Catrinescu was born in Bucharest. She studied Yugoslavistics and French philology at the Faculty of Foreign Languages and Literatures at the University of Bucharest. She is a teacher of Croatian, Serbian, and French language and literature. She works as a proof-reader and simultaneous and consecutive interpreter. She translates scientific, technical, legal, and literary texts, and used to be employed by the Mladinska knjiga Publishing House as its head editor in Bucharest. She also writes theatre and movie essays. Among other things, she has also translated works by Slovenian authors such as Boris Pahor, Katja Pegan, Milan Dekleva, Katarina Marinčič, Suzana Tratnik, Berta Bojetu, Dušan Šarotar, Marko Sosič, Peter Svetina, Ela Peroci, Desa Muck, Maja Novak, and Anja Štefan, as well as subtitles for Slovenian movies.

Contact: eva.catrinescu@gmail.com

MARÍA FLORENCIA FERRE (Argentina)

Born in 1965 in La Plata, María Florencia Ferre is a trained educator and primary school teacher. She studied Linguistics and Literature at the National University of La Plata in Buenos Aires. For quite a few years, she has been engaged in editorial work and translating sociological, humanistic, and literary texts. As a poet, she has published *El río* (1997) and Poems 2000-2010 (to be published). She translates from English, French, and Slovenian. She has translated works of various Slovenian authors into Spanish, among them Aleš Šteger, Dane Zajc, Edvard Kocbek, Alojz Ihan, Suzana Tratnik, Mojca Kumerdej, Miha Mazzini, and Dušan Jovanović.

Contact: mariafferre@yahoo.com

ARIANA KLIER (Croatia)

Klier currently teaches basic grammar of the Slovenian language (morphology and morphosyntax) at the Faculty of Humanities and Social Sciences in Zagreb. She collaborated in the project Slovenian- and Croatian-Slovenian dictionary. With her colleagues she translated Feri Lainšček's book of fairy tales *Mislice* (2007). She is involved in other kinds of translations as well – she has translated some theoretical and scholarly articles about Slovenian literature, Slovenian recipes in the book called *Nostalgična kuharica* (2011), and other texts.

Contact: arianaklier@gmail.com

DANIELA KOČMUT (Austria)

Born 1980 in Maribor. She went to primary school in Maribor and Šmohor/Hermagor in Austrian Carinthia, where she also graduated from secondary school. She studied Translatology and Interpreting in Graz and Dublin. She is a translator and proof-reader for German and Slovenian, and also teaches Slovenian evening classes for adults at the University of Graz. She stages literary evenings with Slovenian and Austrian authors and writes poetry. She has translated works by Slovenian authors such as Drago Jančar, Maruša Krese, Milan Dekleva, Stanka Hrastelj and Katarina Marinčič.

Contact: daniela_kocmut@hotmail.com

ALEŠ KOZÁR (Czech Republic)

Aleš Kozár teaches Slovenian language and literature at the University of Pardubice. He has translated several novels from Slovenian language, e.g. Lojze Kovačič's *Zgodbe s panjskimi končnicami* (*Příběhy z malovaných úlů*) and *Kristalní čas* (*Křišťálová doba*), Polona Glavan's *Noč v Evropě* (*Noc v Evropě*), Goran Vojnović's *Čefurji raus* (*Proč na tebe každej sere*), Feri Lainšček's *Namesto koga roža cveti* (*Halgato*) and *Nedotakljivi* (*Nedotknutelní*), Vladimir Bartol's *Alamut*, and many more texts for literary journals. He was also a co-editor and co-translator of anthology of contemporary Slovenian poetry *Krajiny za slovy*. He also writes scholarly articles about Slovenian literature.

Contact: ales.kozar@upce.cz

GYÖRGY LUKÁCS (Hungary)

György Lukács was born in 1984 in Budapest. His mother is of Raba Slovenian descent. He finished the first primary school grade in Ljubljana 1991, where his family lived for four years because his father taught Hungarian as a foreign language at the Faculty of Arts. In 2008, he graduated from the Eötvös Loránd University in Budapest, where he is currently finishing a doctoral course at the Eastern European History of the 19th and 20th Century Department. He is concerned particularly with the history of the communist Yugoslavia and especially Slovenia. He has written several articles and papers on the history of the Slovenians. In addition to his studies, he has been engaged in translating for the past ten years.

Contact: lukacs.gyorgy@ymail.com

LAIMA MASYTĖ (Lithuania)

Born in 1975 in Belozerskoye, Ukraine, Laima Masytė studied Bulgarian and Slovenian at Vilnius University (1994-2000), where she also worked as a teaching assistant at the Department for Slavic Languages. Since 1998 she has been publishing translations from Bulgarian, Slovenian, Croatian, Serbian, and Macedonian in various Lithuanian periodicals, poetry almanacs, and books. She became a member of the Literary Translators' Society of Lithuania in October 2010. In 2009, she edited and translated an anthology of contemporary Slovenian short fiction.

Contact: masytel@yahoo.com

ELIŠKA PAPCUNOVÁ (Czech Republic)

Papcunová graduated in Slovenian Language and History at the Masaryk University in Brno. She translates mostly scholarly texts on history or literature, e.g. for *Slavica Litteraria*, the Tolmin museum (Slovenia) and others, and her main focus within belles-lettres is children literature. Papcunová is a member of the Porta Balkanica association.

Contact: elispapcunova@gmail.com

SABINA TRŽAN (Italy)

Sabina Tržan was born in Slovenia but has lived in Italy since 1984. She studied French literature at the Università di Firenze. Until 2012 she worked at the publishing house Barbès Editore as the editor of *Nikita-Series*, the edition of eastern European literature. Now a free-lance translator, her published translations include the novels: *Smrt slovenske primadone* (*Morte di una primadonna slovena*, 2007) written by Brina Svit, which she translated together with Simonetta Calaon, *Nedotakljivi* (*La storia di Lutvija e del chiodo arroventato*, 2009) by Feri Lainšček, and *Telesni čuvaj* (*Mi chiamavano il cane*, 2011) by Miha Mazzini. For the Italian publisher Atmosphere Libri she is currently translating the short stories *Saj razumeš?* and the novel *Spremeni me*, both written by Andrej Blatnik and planned to be published in 2014.

Contact: sabinat@libero.it

SEBASTIAN WALCHER (Austria)

Born in 1981 in Graz, Sebastian Walcher studied Slavic Studies at the Karl-Franzens-Universität in Graz. He has translated literary and technical texts from the areas of culture, pharmacy, linguistics, civil engineering, and others. He also works as an interpreter from German and Slovenian. He has translated works by such authors as Andrej Blatnik, Matej Bogataj, Nino Flisar, Lidija Gačnik Gombač, Stanka Hrastelj, Marko Samec, and Andrej E. Skubic.

Contact: sebastian.walcher@gmx.at

Co-financing for Publishing Slovenian Authors in Foreign Languages

Slovenian Book Agency (JAK)

Founded in 2009, the Slovenian Book Agency (JAK) is a government institution that deals with all actors in the book publishing chain, from authors to publishers and readers.

Subsidies to translator for the translation of Slovenian authors

The main form of international promotion is the co-financing of translations from Slovenian into other languages. JAK annually publishes a call for applications for co-financing translations of Slovenian authors' books into other languages, including adult fiction, children's and young adult fiction, and essayistic and critical works on culture and the humanities, theatrical plays and comics. Applicants can be publishing houses, theatres, and individual translators. In each case, a contract is concluded with the translator, and therefore all funding goes directly to him or her. The subsidy covers up to 100 % of the translation costs. Grants cannot be awarded retroactively.

Mobility grants for Slovenian authors

The call for applications is published once a year. The applicant can be a Slovenian author who has been invited to a literary event abroad. The application must be enclosed with the invitation and the program of the event. The subsidy covers up to 100 % of eligible travel expenses.

Contact

Javna agencija za knjigo Republike Slovenije / Slovenian Book Agency

Tržaška cesta 2, 1000 Ljubljana, Slovenia

Phone: +386 1 369 58 20

Fax: +386 1 369 58 30

Email: gp.jakrs@jakrs.si

Webpage: <http://jakrs.si/eng>

Trubar Foundation

The Trubar Foundation is a joint venture of the Slovene Writers' Association, Slovenian PEN and the Center for Slovenian Literature. The aim of the Trubar Foundation is to subsidize publications of Slovenian literature in translation.

Subsidies to publishers for the printing costs of books translated from Slovenian

Foreign publishers can apply for subsidies to publish unpublished translations of Slovenian authors in their native languages. The Trubar Foundation contributes up to 50 % of printing costs. It does not subsidize translation. Priority is given to the works of living authors who are already established in Slovenia. However, the Board will take all applications for works of fiction, poetry, drama, or literary essays into account, as long as they are originally written in Slovenian. The Board consists of seven equal members, including the Presidents of Slovene Writers' Association and Slovenian PEN. They convene at least twice a year, usually in March and October. Therefore, applications received by the end of February and the end of September will be considered.

Contact

Društvo slovenskih pisateljev / Slovene Writers' Association

Tomšičeva 12, 1000 Ljubljana, Slovenia

Phone: +386 1 251 41 44

Fax: +386 1 421 64 30

Email: dsp@drustvo-dsp.si

Webpage: <http://www.drustvopisateljev.si>

PETER SVETINA

Hippopotamus Wisdom

Short stories

SAMPLE TRANSLATIONS

Bosnian

Croatian

Czech

French

German

Hungarian

Italian

Lithuanian

Romanian

Serbian

Spanish

